DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ N°. 8

PRO PATRIA SEMPER

1952

Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * * *

Tribună de luptă românească

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Anul VII nº 8 24 Iunie 1952

Rio de Janeiro

CUPRINSUL

****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:

Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

CUVANT ÎNAINTE
* * * * * * * * * * * *

După o întrerupere de doi ani, din cauza greutăților materiale, această tribună de luptă românească își reia locul, alături de toți cei ce sunt mânați și însuflețiți de marele gând al eliberării neamului.

Scoasă clandestin la Paris, încă din Decembrie 1945, atunci când nimeni nu îndrăsnea să spună o vorbă împotriva satanicei puteri din Răsărit, "DACIA" a dus o existență de luptă sporadică, dar îndârjită și eficace, înscriind în istoria exilului prima manifestare anti-comunistă, prima acțiune de redeșteptare a forțelor latente naționale de peste hotare.

A fost un exemplu și un imbold.

Azi, reapărând într'o serie nouă, modestă, format revistă iar nu ziar ca odinioară, mimiografiată ca multe alte tribune de luptă națională, "DACIA" se simte mândră de a găsí pe drumul spinos deschis de ea, atâtea și atâtea forțe românești convergând spre acelas țel. Convinsă de realitatea aspirațiilor comune și conformându-se principiilor de frătească înțelegere devenite pentru ea regulă de conduită încă dela primul număr, "DACIA" trimite tuturor confraților de luptă gândurile sale de bine.

"DACIA" va fi o tribună de luptă românească exclusiv în slujba neamului și-a intereselor superioare ale României.

Va păstra un riguros objectivism în toate problemele privind comunitățile românești în exil, ziarele, organizațiile politice și culturale.

Nu va polemiza cu nimeni sub nici un motiv.

Va publica articole tratând problemele românești, ale tuturor scriitorilor și ziariștilor români în exil, indiferent de partidul politic căruia aparțin.

ACEST PRIM NUMAR AL SERIEI NOI ESTE ÎNCHINAT ÎN ÎNTREGIME MIȘCAREI LEGIONARE, ÎNTRU AMINTIREA CELOR 25 DE ANI DE SACRIFICII CONTINUE PENTRU BINELE ȘI GLORIA NEAMULUI ROMANESC.

24 Iunie

****

****

Au trecut 25 de ani.

Un sfert de secol de când, într'o cameră din str. Florilor nº 2o, lua ființă în Iași, Mișcarea Legionară.

Era 24 Iunie, ora 10 seara, în anul 1927.

Era Vineri, ziua Sfântului Ion Botezătorul.

Iar cel care acum 25 de ani lua această inițiativă, era Corneliu Zelea Codreanu.

Pornea la un drum greu de tot.

Dar nou, înnoitor și hotărâtor pentru destinul unui neam.

Erau numai cinci.

In fața lor : icoana Sfântului Arhanghel Mihail.

Solemnitatea întemeierii : un minut.

Nu aveau bani; nici program.

Aveau altceva, care valora mai mult :

Iubeau adânc Neamul.

Simțeau la fel și credeau nelimitat.

Aveau pe Dumnezeu în suflete.

Și orientau tot gândul și toată ființa lor, în jurul a două idei capitale :

1.- Biruirea răului din om; reforma omului însuși; creiarea unui om nou, care să înfrângă mai întâi răul din el.

2.- Pregătirea și oțelirea namului românesc, pentru marea și greaua luptă cu forțele satanice ale Răsăritului, care încă de atunci, începuseră asaltul în interior și la hotare.

Ce a fost apoi ?

Au urmat 25 de ani numai de lupte, de suferințe, de sacrificii zguduitoare.

A fost ucis mișelește Căpitanul; au fost asasinați mulți dintre cei mai buni.

Neamul o știe de cine și cum.

Dar Mișcarea Legionară nu a fost răpusă; și nu va putea fi.

Pentrucă o misiune încadrată în Destin, nu poate fi oprită, nici întreruptă, de om.

Astă-zi ca și eri, în Țară ca și în exil, legionarul este și rămâne în prima linie de luptă.

Orice român cinstit o poate mărturisi.

Precum mâine, Țara întreagă eliberată de comunism, o va mărturisi.

"DACIA"

DUH DE DÎRJENIE
****

Duh de dîrjenie, o Doamne, revarsă,
și de răbdare
făr' de hotare,
peste fruntea-mi de cremene, peste
inima-mi arsă !...

N'au pită și sare ai noștri departe,
și toți ca pe flăcări așteaptă,
răfuiala cea cruntă și dreaptă,
răfuiala de mîine, pe viață ori moarte !...

Tu, drumuri deschide-ne către soare-răsare :
să fim împreună
prin pârjol și furtună,
cînd neamul întreg va sălta în picioare !...

Aron Cotruș

"Drumuri prin furtună"

Salut pe cei ce merg spre marea biruință legionară.

Corneliu Z. Codreanu

LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL
****

Momentul întemeierii, din
volumul "Pentru legionari"
de C.Z.Codreanu - pag.275

In fața situației de mai sus, m'am hotărât să nu merg nici cu o tabără, nici cu cealaltă. Nici să mă resemnez, ci să încep organizarea tineretului pe răspunderea mea, după sufletul și capul meu și să continui lupta iar nu să capitulez.

In mijlocul acestor frământări, și ceasuri de răscruce neam adus aminte de icoana care ne-a ocrotit în închisoarea Văcărești.

Ne-am hotărât să strângem rândurile și să continuăm lupta sub protecția aceleiași Sfinte Icoane. In acest scop, ea a fost adusă la căminul nostru din Iași, din altarul bisericii Sfântul Spiridon, unde o lăsasem cu trei ani în urmă.

La aceste gânduri, grupul "Văcărești" s'a alăturat imediat. Peste câteva zile am convocat la Iași pentru Vineri 24 Iunie 1927, ora zece seara, în camera mea din str. Florilor №2o, pe Văcăresteni și pe puținii studenți cari mai rămăseseră legați de noi.

Intr'o condică, cu câteva minute înainte, scrisesem următorul ordin de zi, numerotat cu № 1 :

"Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul),
"ora zece seara, se înființează : "LEGIUNEA ARHANGHE-
"LUL MIHAIL", sub conducerea mea. Să vină în aceste
"rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară
"cel ce are îndoieli.
"Fixez ca șef al gărzii dela Icoană pe Radu Mirono-
"vici.

Corneliu Z. Codreanu

Această primă ședință a durat un minut, adică atât cât am citit ordinul de mai sus, după care cei prezenți s'au retras, rămânând ca să cugete dacă se simt destul de hotărâți și tari sufletește, pentru a păși într'o asemenea organizație, unde nu era nici un program, singurul program fiind viața mea de luptă de până atunci și a camarazilor mei de închisoare.

Chiar și pentru cei din grupul "Văcărești" am lăsat timp de gândire și de cercetare a conștiinței lor, pentru a vedea dacă nu au vreo îndoială sau rezervă deoarece pășind aici vor trebui toată viața lor să meargă înainte fără nici-o șovăire.

Intima noastră stare sufletească din care s'a născut Legiunea a fost aceasta : nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea frânți s'au dacă vom muri. Scopul nostru era altul : de a merge înainte, uniți. Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte și cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade pentru neamul nostru. Sunt înfrângeri și morți cari trezesc un neam

la viață, după cum sunt și biruinți dintre acelea care-l adorm, spunea profesorul Iorga, odată.

*
* *

In aceeași noapte și în aceeași condică, am redactat o scrisoare către profesorul Cuza și alta către profesorul Șumuleanu. A doua zi la lo dimineața, ne-am adunat toți "Văcăreștenii", și am plecat la profesorul Cuza, acasă, în str. Codrescu Nº3.

După atâția ani de lupte și grele încercări, mergeam acum să ne luăm rămas bun dela profesorul Cuza și să-i cerem să ne deslege de jurămintele pe care le-am depus.

Profesorul Cuza ne-a primit în aceeași cameră în care mă botezase pe mine cu 28 ani în urmă.

Aici el, stând în picioare de o parte a biroului, iar noi de cealaltă parte, i-am citit următoarea scrisoare :

"Domnule Profesor,

"Am venit acum pentru cea din urmă dată la Dvs. ca să "ne luăm rămas bun și să vă rugăm să ne deslegati de toate "jurămintele depuse.

"Pe calea care mergeți acum, noi nu vă mai putem urma, "deoarece nu mai credem într'însa. A merge fără credintă nu "putem, deoarece, nouă, credința ne-a dat tot avântul de "luptă.

"Rugându-vă să ne deslegați de jurăminte, noi rămânem "să luptăm singuri, după cum ne va conduce mintea și inima "noastră.

Profesorul Cuza ne-a vorbit apoi în felul următor :

- Dragii mei, vă desleg de jurămintele pe cari le-ați depus și vă sfătuiesc, ca mergând în viață, de acum înainte singuri, să nu cumva să faceți greșeli. Pentrucă, mai ales în politică, greșelile se plătesc scump. Iată, aveți în față greșelile pe cari le-a făcut în politică Petre Carp și cari i-au fost fatale.

Eu, din partea mea, vă doresc tot binele în viață. După aceasta ne-a întins mâna fiecăruia și am plecat.

*
* *

Așa am crezut noi că este corect să procedăm și că aceasta este calea de onoare pe care ne obliga să mergem numele nostru de luptători.

De acolo am trecut la profesorul Șumuleanu, în str. Săulescu și i-am citit și lui o altă scrisoare, cam în aceiași termeni, prin care anunțam pe "Statutari", că nu-i puteam nici pe ei urma și înțelegeam să ne croim deacuma : <u>calea noastră.</u>

*
***
*** * ***

„Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos!
Se clătina așezarea creștină a lumii!"
„Puteam noi să stăm nepăsători?"

Ion I. Moța

LA ICOANĂ

* * * * * *

de + Ion I. Moța

("Pământul Strămoșesc" din
1 August 1927, Anul 1, Nº1)

Dela icoană și altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omenești și n'am ajuns la nici un mal, cu toată curățenia impulsurilor noastre (rămasă interioară, nu impusă valului care ne purta)... Acum, cu sufletul greu, răzlețiți, sfârticați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului - la icoană.

Noi nu facem, și n'am făcut o singură zi în viața noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. In focul ei ne consumăm, și în întregime stăpâniți de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere și desarmare, căci forța, ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă.

Nu putem discuta deocamdată în amănunte cauzele prăbușirii sistemului de până acum. Să fie spus doar atât, în aceste clipe de zămislire nouă, să fie spus clar și hotărât, spre a imprima caracterele noului sistem născând : lumină din lumină !

Intunericul patimilor nu va putea niciodată cristaliza un focar de lumină salvatoare. Iar ceeace căutăm și dorim noi din toată ființa noastră, e lumina, e înstăpânirea din nou a vieții așa cum a voit-o Dumnezeu : viață de adevăr, dreptate, virtute. In aceasta consistă mântuirea, cu scăparea de Jidani și de toate plăgile ucigătoare care ne mistue : readucerea rodului în via dumnezeiască azi bolnavă și stearpă, în națiunea noastră (măcar în ea) căzută în ghiarele sătanice stârpitoare ale sufletului și aducătoare de pieire. Această nouă fecundare a sufletului pierdut al unei națiuni, nu se poate face decât prin cea mai pură esență de lumină, de virtute.

De pregătirea și cultivarea acestei esențe am căutat noi a ne îngriji încă de mult, de când prevedeam ceasul deziluziei amare. (Vom dovedi la timp că am prevăzut acest ceas). Și am ajuns la crezul că ea nu poate fi creiată, păstrată, cultivată și apoi întrebuințată la operația de regenerare, decât în mediul ei creator. Ea nu poate fi găsită și captată decât la izvorul ei : la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea oblânduire a lui Dumnezeu. Vrem viață, scântee mântuitoare, vrem cale isbăvitoare... "Eu sunt calea, adevărul și viața", e sentința neclintită a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul său am alergat, pentru a primi scânteea vieții pe care s'o redăm Neamului nostru condamnat. La El am alergat, dar piedici și rătăciri ni s'au ridicat în cale, și acțiunea noastră a tânjit. Vrem să trecem peste piedici ! Am și trecut... A fost o zi dureroasă pentru noi ziua aceea de lepădare și îndepărtare a piedicilor, căci ne erau crescute în suflet, ba chiar le iubeam.

Dar am învins durerea, am ridicat fruntea și am călcat asupra lor. Acum, în pustiu, suntem iarăși liberi, în fața viitorului. Cadrele pe care ni le alcătuim de astă dată, trebue să cuprindă, și vor cuprinde, numai crezul, dorința și acțiunea salvatoare, ferite de tot ce e umbră și întuneric.

Vrem să construim deci (și, cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de strălucitoare lumină, care va acționa, adică va lumina și deci va mântui. Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirei dorite,ci vrem să fim simple unelte ale acestei forțe salvatoare pe care n'o căutăm așadar în altă parte decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu.

Deci : la Icoană !

Această căsuță e, natural, un sistem. El există, de-acum.Și ori-ce sistem viu e mișcat de o forță. In sistemul societăților omenești, forța nu se captează decât prin organizare. Așadar sistemul nostru trebue să aibe o organizație, și o are. Organizația însă nu se poate naște și desvolta sănătos, fără rânduială, erarhie și mai ales fără un Conducător.

De aceea organizația noastră are un șef, neales de nimeni, ci consimțit de cei ce, atrași de o forță tainică, au venit să constituie, sub conducerea unui șef, celulele ordonate și disciplinate ale organizației. Acest șef al nostru este Corneliu Zelea Codreanu.

Sistemul nostru, această căsuță cu rânduiala și conducerea ei, strâns unit în jurul stâlpului credinței în Dumnezeu (singurul ei stâlp de sprijin) își începe, în fața lumii, munca, strădania, de care ne e legată singura nădejde de mântuire.

Avem credința că, de astă dată, mergem drept la țintă și biruința este asigurată. Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu înțelegem să ne mai depărtăm nici o clipă dela Icoană și dela porunca ei. Nu mai lucrăm deci noi, ci ea, care este neînvinsă.

Celor destul de tari la suflet, pentru a ne înțelege, a ne aproba și însoți de pe acum, le trimitem chemarea noastră: la Icoană !

Ceilalți, cei mulți, vor veni mai târziu, dar vor veni sigur.

* * * * *
* * * *

*| Când voi spune cumpliților tăi dușmani : Nu-mi pasă dacă mă veți sdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinții, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră și când pornești și te menții până la capăt cu această hotărâre senină, nu încape nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

Spiritul de jertfă este esențialul !

Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: este propria noastră cenușe! Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji,căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu. |*

L E G I O N A R I S M U L

* * * * * * * * * * * * * * * * *

(noile baze ideologice ale mișcării naționaliste)

Cristalizarea Legiunei "Arhanghelul Mihail", se datorește unei evoluții organice a societății românești, unei transformări spirituale profunde a elitelor naționale de după primul război mondial.

Cauzele care au provocat însă această evoluție sunt extrem de complexe, și dat fiind caracterul articolului nostru, ar fi fastidioasă o încercare de enumerare a lor. Ținem numai să accentuăm dela început că, față de aceste cauze, Legiunea inițială din 1927, a constituit o indispensabilă și fatală reacțiune a forțelor vii, curate, sincere, patriotice și dezinteresate ale națiunei, și'n special al tineretului, ce nu-și mai găsea echilibrul, nici rațiunea luptei, în formele învechite ale unui naționalism caduc, dăunător. Deasemenea subliniem că, nu ca un partid, nu ca un concurent al celorlalte organizații politice a apărut Legiunea, ci ca un acuzator și un <u>exemplu de virtuți posibile în sânul neamului nostru</u>.

Pe de o parte, panorama politică a prea noului Stat Român reîntregit, dădea impresia unei vaste arene cu fiare sălbatece, sfâșiindu-se între ele pentru stăpânirea exclusivă a îngăduitoarei și mult răbdătoarei victime de totdeauna, România. Mentalitatea politicianistă, îmbibată de demagogie, de egoism, de delăsare, de lipsă de scrupule în afacerile publice, devenise direct dăunătoare. Corupția, apanaj caracteristic al epocei, printr'o simbioză imperceptibilă, cotropise viața publică a întregei Românii, transformând Țara într'un exemplu de decadență politico-socială. Situație extrem de umilitoare, vizibilă la toate eșeloanele cadrelor politice și funcționărești. In corpul tânăr al României noi se simțea infecția unei gangrene îngrozitoare.

Antidotul trebuia să răsară de undeva pentru a restabili echilibrul. De altfel, câțiva răsleți, oameni politici sau simpli luptători naționaliști, încercaseră deja să pună stavilă răului. Rezultatul fusese însă imperceptibil, ca să nu spunem inexistent. Nu se găsise încă nimeni să formuleze în fraze precise, lapidare, zguduitoare, revolta maselor împotriva stărei de lucruri. Cele trei mari partide, nu aveau nici un interes să reacționeze, fiecare așteptând să-i vină rândul pentru a face la fel. Partidele mici, neputincioase, n'ar fi avut nici un răsunet, chiar dac'ar fi încercat să lupte contra curentului coruptiv. Iar cei cinstiți, capabili de a lua o atitudine demnă de imitat, rămăseseră încleștați în metode și concepții învechite.

Pe de altă parte, dinamismul și fanatismul bolșevismului rusesc, marea neliniștea și neîncrederea celor ce înțelegeau că dincolo de Nistru creștea amenințător, sub privirile nepăsătoare ale politicienilor noștrii, balaurul cu șapte capete. Ce forță spirituală puteam opune unei eventuale invaziuni roșii ?... Pentru a

sesiza un pericol viitor, trebuie să ai mai mult decât un temperament de politician; trebuie să ai viziune politică și intuiție a viitorului. Tocmai ce lipsea majorității politicienilor români din acea vreme.

In plus, probleme noi ideologice vânturau popoarele lumii, preocupau opinia publică. O nouă eră politico-socială își croia drum, ignorată de lumea veche, intuită de noile generații. Fără voie comparația își făcea loc în cugete și rezultatul zdrobea fără milă trecutul, trecutul compromis, indolent, inadaptabil.

Acesta era tristul aspect al mediului național în care a luat naștere și s'a desvoltat Mișcarea Legionară. Un cadru zdrențuit moralicește, decăzut politicește, amenințat ideologic.

Singurul element susceptibil într'o oarecare măsură să contracareze alunecarea periculoasă, ar fi putut fi renumita organizație L.A.N.C. a prof. A.C.Cuza. Constituia deja o opoziție serioasă ca partid politic naționalist și bine intenționat, dar mai ales ca element catalizator al generațiilor tinere de intelectuali. Toată floarea intelectualității dela 1922 își găsise un punct de reazem în doctrina și acțiunea prof. A.C.Cuza. L.A.N.C.-ul devenise refugiul tuturor celor scârbiți de situația degradantă a politicei românești, de corupția devenită regulă de morală, de exploatarea nemiloasă a elementului autohton, de demagogia desântată a propagandei electorale, de cotropitoarea invazie a streinilor ...

Țara românească trecea o aprigă și întunecată epocă în care L.A.N.C. ar fi putut străluci. Nu i-a fost însă dat să devină elementul de echilibru și restabilire a ordinei, deoarece constituțional și doctrinar nu îndeplinea condițiile necesare.

L.A.N.C.-ul întruchipa o formă de naționalism cu totul înapoiată, bazat pe revendicări minore, stabilind o morală simplistă, metode de acțiune învechite și ineficace, conforme cu mentalitatea și posibilitățile de realizare ale bătrânului prof. A.C.Cuza.

Lipsit de dinamism, axat exclusiv pe ideia de antisemitism necesar, și ignorând frământările ideologice ale epocei, L.A.N.C. se găsea în imposibilitate de a eși din provincialismul lui politic și a se transforma într'o mișcare de dimensiuni naționale, cu rădăcinile profund înfipte în spiritualitatea întregului neam românesc.

Generația tânără care, refractară metodelor politicianismului românesc, își căutase în L.A.N.C. o atmosferă de concordanță cu aspirațiile ei, sperând să întâlnească în sânul acestei grupări posibilități nelimitate de realizare, s'a ciocnit de anumite bariere, ce-au pus-o pe gânduri : o doctrină strâmtă, limitată; nici o viziune a fenomenului politic românesc luat în totalitatea sa; nici o îmbrățișare a problemelor generale ale unei națiuni noi, virile, dornică de realizări.

Singura calitate : mișcare naționalistă, bazată pe un fond de cinste incontestabilă. Enorm pentru epocă și pentru mentalitatea partidelor politice. Minimă și insuficientă calitate pentru generatia nouă. Massele -în special tineretul- nu mai puteau fi atrase, reținute, cu o dialectică dinainte de 1914, susținută de oameni fără inițiativă, închistați într'o problematică depășită de evenimente.

Și nu era vorba numai de nobila și naturala ambiție a ori-

cărei generații când își începe viața proprie. Era un ce, ca un substratum neînțeles, ca o svâcnire din adâncuri, ce împingea această generație spre alte forme mai creatoare. Era spiritul vremii. Era transformarea organică a societății. Conținutul ideologic al Cuzismului nu o mai putea satisface. Instinctiv, își dădeau seama că idealurile existente nu mai constituiau o flamură suficientă pentru speranțele și aspirațiile ei.

A fost o epocă dureroasă, obositoare, frământată de procese de conștiință, în care nimeni nu mai știa exact pe ce lume trăieste și ce cale trebuie să apuce. Lupta sufletească a multora a fost o adevărată dramă interioară. Era așa de greu să te rupi dintr'o organizație care te formase, pe care-o stimai, în care-ți pusesesi întreaga speranță, pentru a păși pe un drum nou, necunoscut !...

In politică însă, realitățile crude sunt mai puternice decât sentimentele. Te adaptezi sau pieri. Or L.A.N.C. nu era în stare să se adapteze acestor realități și îngropa cu sine în neputință o seamă de energii, o seamă de capacități, o seamă de suflete.

Ruptura trebuia să se producă.

Si s'a produs spre binele neamului.

A fost o descătușare de forțe noi, ce într'un ritm cu totul diferit, original, s'au avântat, nu la cucerirea unei platforme politice, ci la concretizarea unei noi forme spirituale în concordanță cu sufletul neamului ; la realizarea unei noi forme de viață în opoziție cu formele hibride introduse de moravurile politice ; la cucerirea unei ascendențe morale.

Apariția Legionarismului a constituit mai mult decât o sciziune materială în mișcarea naționalistă. A constituit o ruptură ideologică, de proporții și consecințe mult mai profunde.

Mișcarea Legionară, printr'o smulgere din inactivismul, din inactualismul L.A.N.C.-ului și introducerea în doctrina sa a unor norme ideologice revoluționare, a transformat cu totul conceptul spiritual al mișcării naționaliste. Până atunci, elementul esențial era antisemitismul său exclusivist și adesea violent. Prin apariția Mișcării Legionare, acest element pierde din valoarea-i primordială. Nu mai e considerat ca un punct de raliere a forțelor naționaliste, ci ca simplu "punct" de rezolvat în programul general de acțiune.

Căpitanul, printr'o viziune și intuiție excepțională, își dăduse seama că racila Țării Românești, nu era atât cantitatea enormă de evrei ce se cuibăriseră în Țară, cât dezagregarea morală ce se produsese în toate straturile sociale ale poporului românesc.

Nașterea și perpetuarea unei mentalități dăunătoare; apariția de moravuri periculoase pentru sănătatea sufletească a poporului; crearea unei caste de politicieni fără scrupule, înconjurați de o clientelă avidă și destrăbălată; prevesteau un viitor cu mult mai trist neamului românesc, decât imediatele și vizibilele pericole rumegate de conducătorii spirituali ai mișcării naționaliste. Răul era profund. Viclean, ataca rădăcinile spirituale ale neamului. Ceeace trebuia făcut nu era înfrângerea aparentelor, a formelor exterioare, a pericolelor imediate, ci zdrobirea în străfunduri, pentruca pe o temelie nouă, curată, solidă, să se poată reface trunchiul puternic al neamului. Odată rezolvată această problemă capitală, celelalte ar fi primit rezolvarea adecuată cu cea mai mare

usurință. Chiar și problema spinoasă a evreimei.

Astfel a răsărit în concepția Căpitanului, ideia de bază a Mișcării, ideia "Omului nou". A unui om nou, diferent din toate punctele de vedere de cel cunoscut; un om care să fie antipodul politicianului venal al timpului; un om care să fie începutul unei noi ere românești; un om care să poată fi imitat de alte popoare în căutare de "un mai bine colectiv".

Plecând dela premiza că realitățile sociale nu sunt decât expresiile palpabile ale unei stări sufletești, a unui processus interior, Căpitanul a ajuns la concluzia că OMUL este elementul de valoare al societății și că'n el, în sufletul lui, trebuie să aibe loc adevărata transformare spre bine, ce se va repercuta în mod fatal, asupra întregei comunități din care face parte individul.

La vremuri noi, oameni noi, adică desbărați de toate păcatele și mentalitățile unor timpuri de decadență; mai mult chiar, încărcați de calități sufletești, noi sau reînnoite, capabile de a rezolva problemele neamului și de a stăpâni viitorul.

Această concepție era cu adevărat un salt revoluționar. Se frângea un cadru deja stabilit. Omul, din element numeric, statistic, devenea element calitativ. Deci, pe calitățile atavice ale individului, pe forța lui de a înțelege marea revoluție spirituală la care lua parte activ și conștient, se bază noua doctrină a lui Corneliu Zelea Codreanu. Dealtfel, activitatea legionarismului, din începuturi și până azi, n'a avut caracterul de încadrare de forțe, ci de descoperire de caractere; nu prozelitism cu orice preț, ci misionarism spiritual; nu voturi, ci valori.

Prin concepția Omului nou, prin voința de a crea omul nou, Mișcarea Legionară a realizat o depășire fundamentală de natură doctrinară, în raport cu vechile concepții ale naționalismului tradițional. Deasemenea, antisemitismul pur formal și ineficace și-a pierdut întâietatea, fiind înlocuit cu o concepție creatoare. Poziția doctrinară a Omului nou, dă la o parte expectativa și pasivitatea, devenind combativă și realizatoare.

De acum înainte, mișcarea naționalistă prin Legionarism, urmărește ceva constructiv, pozitiv, măreț, de proporții uriașe, cu urmări decisive pentru neamul românesc; ceva complect diferit de ceeace putea imagina și realiza L.A.N.C.; ceva complect în afara câmpului de activitate și de înțelegere a tuturor partidelor.

Deaceea, deși esențială, nici n'a putut fi înțeleasă concepția Căpitanului în primele timpuri. Era prea originală, prea profundă, prea neconformistă. A fost însă înțeleasă în mod instinctiv de miile și miile de români curați sufletește, care au venit să îmbrățișeze noua doctrină, să i se integreze, să lupte pentru ea, să se sacrifice pentru victoria ei.

Azi, după 25 de ani de suferinți, doctrina Omului nou, ieșită din sufletul carpatic al Căpitanului și-al primilor săi camarazi, stăpânește suflarea românească și-i întărește credința în victoria binelui asupra răului.

Dr. Faust Brădescu

MARTIRIUL NATIUNII ROMANE

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Poate că este una dintre țările unice care în cursul vremurilor a suferit atâta împilare nepovestită de istorie, dar scrisă din belșug cu sângele neamului.

Dacă cineva stă cu o hartă a Europei în față și gândește puțin la istoria mai fiecăruia stat, își va da seama ce înseamnă astăzi România și suferința ei, în tot cursul veacurilor.

Bătrânul Gligorie Ureache a grăit bine în cronica lui când a scris că: "suntem așezați în calea tuturor răutăților", căci aceasta s'a dovedit încontinuu.

România, țară de origină latină,(dovada: limba, obiceiurile și atâtea mărturii istorice străine) cu cultură străveche latină, creștină prin nașterea din popoare deja creștine (vezi V.Pârvan,D. Găzdaru) așezată geografic într'o mare slavă, cu care nu are nimic comun, decât inerentele reciproce influente de lexic, ruptă din marea împărăție romană de răsărit și învăluită, fără legături firești cu restul fraților romanici, de către popoare cu năzuințe slavizante, s'a văzut întotdeauna lipsită de ajutor și de putința de a-l avea în chip sigur, de undeva.

Numai așa se explică târzia de tot a ei independentă,unitate, regalitate și realizarea unei expresiuni istorico-geografice aproximative după anul 1918.

România n'a cunoscut războaie religioase ca unele țări apusene, n'a cunoscut revoluții sângeroase și decapitări de regi, nu s'a lăsat influențată de nici o teorie socială apuseană, deși s'a încercat de multe ori masa țărănească să fie târâtă în mișcări străine de năzuințele ei.

Poporul român, bun, îngăduitor, răbdător fără margini, ospitalier chiar cu dușmanii lui a suferit. N'a vrut să iasă dintr'un sănătos conservatorism și să strice legile, cari de multe ori nu i-au fost favorabile și l-au ținut în stare de animal util.

Așa au răbdat frații români din Transilvania o mie de ani de jug greu, temnițe, înfierări cu foc, sfârtecări pe roată. Așa au răbdat frații români macedoneni toată prigoana de nedescris, uciderea bătrânilor și copiilor, necinstirea fecioarelor și femeilor vrednice. Așa au răbdat frații români basarabeni, cari fără de voie au fost duși cu familiile la granița chineză sau în depărtările taigalei siberiene, fără putință de întoarcere.

Dela 165o s'a abătut peste ambele Principate lăcustele fanariote, cari ucideau și jefuiau fără să dea seamă cuiva.Poporul era socotit vite de junghiat. Revoluția lui Tudor, care a costat vieața marelui erou popular, a avut ecoul ei mai târziu, dar era greu să te așezi în fața unei istorii nefericite, căci însăși elementele cari ar fi trebuit să se războiască dârz cu dușmanul din sânul Țării, erau contaminate de molima desfrâului, desmățului, corupției și venalității.

Virusul distrugător intrase și în familiile vechilor boieri prin metodele cunoscute și subminarea cinstei, demnității și vite-

jici de odinioară era o tristă realitate.

Nici domna epocă de aur a lui Carol I, măreţul Hohenzollern, n'a putut să schimbe faţa şi mentalitatea. Incuscrirea cu dragomanii, zarafii din Stambul, şi vânzătorii de ţară era prea puternică şi da naştere unei pături de conducători, cari vor avea aceleaşi înclinări ereditare. Certurile dintre partidele politice aşa cum sunt descrise de profetul Neamului, poetul Eminescu şi rezultatele pe care el le prevedea au dus la slăbirea sufletească a Ţării, la ruperea legăturilor dintre generaţii, la starea actuală în care se sbate astăzi Neamul nostru.

Apariţia Gărzii de fier, şi a creatorului ei Corneliu Codreanu, a reprezentat pentru toate partidele înstrăinate prin sânge si suflet o primejdie iminentă. Ei sinteau că singura mântuire a Neamului este numai Garda de fier, şi că toată nădejdea nevinovatelor suflete curate româneşti, este lupta pentru câştigarea Ţării în mâini româneşti, exterminarea comunismului disolvant şi crearea unei Ţări domne, viteze, cinstite şi loială.

De aci lupta împotriva elementului românesc curat. Străinii aciuiaţi la posturi de răspundere, posturi încredinţate tot de străini mai înalţi în puteri, au deslănţuit prigoane neroniene, conduse de însuşi cel ce nu trebuia să se amestece în voinţa tunătoare a Neamului şi să-i strivească Istoria şi Destinul.

Dacă se observă bine întreaga ideologie a Gărzii de fier, cum şi mişcarea ei în cadrul politic al Ţării, problema evreiască nu era cea care preocupa pe conducătorul Mişcării. Cei mai periculoşi erau cei care încurajau corupţia generală, schimbarea fisionomiei Ţării prin pervertirea sufletului. Cei primejdioşi nu erau evreii, contra cărora s'ar fi putut lua măsuri administrative, ci cei ce întocmeau legi, decrete, etc., şi cari prin ele duceau spre prăpastie Ţara slăbită în cursul istoriei contemporane. Lupta era mai mare împotriva Românilor înstrăinaţi şi duşmani însăşi Neamului lor, decât contra Evreilor.

Lupta împotriva comunismului începută de Corneliu Codreanu n'a fost altceva decât răspunsul dat elementului corupt basarabean, comunizant, cari încerca să producă mişcări bolşevice şi la noi. Marea massă o formau studenţii ruşi, alături de ceilalţi minoritari din Basarabia, la cari se adăogasă şi o massă de lucrători, rău instigaţi şi dirijaţi de şefi comunişti ieşeni, în majoritate evrei. Dar n'a fost o manifestare expresă contra elementului evreesc.

Ceiace este important este că prima luptă dusă împotriva comunismului a fost dusă de prigonita Gardă de fier, ucisă, sfârtecată arsă pe rug, spânzurată, din prea înalt ordin...

Aci marea vină a generaţiilor mai vechi, dinainte de 1922 ! Au rupt lanţurile de frăţietate cu cei dela 1922 şi următorii, creind un uriaş <u>gol</u> între sufletele desamăgite şi cele hrăpărețe ! Generaţia Gărzii de fier şi-a început vieaţa prin botezul morţii... Chiar cele mai seci suflete, cele mai pustii inimi fără simţire şi fără bătaie nu pot rămâne indiferente (dacă sunt români de sânge însă) la martiriul unei Românii tinere, plină de vieaţă şi avânt, înţeleaptă şi patriotă, vitează şi conştientă, care s'a jertfit fără precupeţire în cursul anilor...

Pentru cei ce-au luptat cei dintâi împotriva comunismului a

fost numai deslănțuiri de ură !

Cei cari ar fi putut să oprească atâta sângerare, n'au făcut-o, căci li s'ar fi deranjat afacerile financiare ! Cei ce-ar fi putut să se gândească unde merge această uriașă hecatombă de jertfă tinerească, nu s'au gândit și s'au delectat la tot măcelul hotărât și dirijat...

Pentru cei ce-au dorit numai binele Țării și, tineri, poate c'or fi săvârșit și greșeli din lipsă de experiență și de părintească consfătuire, n'au existat decât pușcării oribile, lagăre insalubre, ocne părăsite, executări fără milă sau frică de Dumnezeu, crematoriu, sugrumări cu mâna, etc.

Autoritățile corupte, poliția și jandarmeria deveniseră din conștiincioșii servitori ai Statului niște criminali de rând, ucideau, împărțeau premiile după capul celui ucis, căpătau decorații de sus, primeau fel de fel de recompense, dacă sfărâmau "craniile de lemn" ale celor mai buni feciori ai Țării. Plăteau vina dacă nu justificau glonțul pierdut !

Generali ai oștirii românești, întotdeauna glorioasă, au intrat în hora corupției și a uciderilor fără seamă și se mândreau cu aceasta.

Procurori și judecători militari pedepseau cu maximul de pedeapsă nevinovați copii, căci le apărea în față mirajul avansării, automobilul gratuit și decorația...virtuții pătată cu sânge.

Când și armata cu vitejii ei soldați sunt momiți și aduși la împărțirea prăzii ucise, apoi nici o virtute nu mai este scuzată.

Armata nu este creată constituțional, ca să încurajeze jaful, uciderea între frați, ilegalitatea, desfrâul, ci să păzească Țara de dușmanii interni și externi. Dacă o armată se pretează la faptele degradante înșirate mai sus, apoi intră în rândul soldaților plătiți cu jaful ce-l săvârșesc și se chiamă mercenari.

Generalii astăzi uciși de comuniști și politicienii cari cersesc pe stradă (mare favoare) au rugat pe cei ce au împins Țara în prăpastie să le dea puterea ca să ucidă tineretul legionar până la al noulea neam (este aceasta românesc?).

Pe Corneliu Codreanu și alte căpetenii legionare i-au ucis din ordin înalt, cum se spunea și pentru înalte rațiuni de stat, în vreme ce șefii de partide din Europa civilizată (Hitler, Mussolini, Desgrelles,etc) au fost doar închiși și s'au bucurat de favoarea legilor. Mișcarea Legionară, martiră veșnic, a fost scoasă de sub scutul legilor, ca să fie răstignită. Martiriul poporului românesc a început nu cu August 1944. Nu. S'a pregătit din vremi, ca să se ajungă aci. Va mai trebui ca să se verse mult sânge românesc acuma pentru ca să se spele păcatele de a se fi ucis oameni sfințiți prin suferință.

Astăzi Țara românească suferă botezul Morții !

Dușmanul și-a ajuns scopul prin uneltele lui românești. Cozile de topor sunt la bun preț ! Școala este distrusă, la fel biserica și armata de odinioară !

Toată producția economică a Țării ia drumul Rusiei și de acolo se dă hrană poporului spre a-i prelungi agonia !

Cultura este falsificată de străini și aproape rusificată.

Limba română este interzisă, ca și cartea cu litere latine

străbune. Intelectualii sunt supuși muncilor îngrozitoare, căci ei mai reprezintă rezistența prin spiritul vechi al culturii românești. Cari nu sunt uciși sunt chinuiți material și moral. Copiii sunt transformați în agenți provocatori și denunțători ai părinților lor. Fetele și femeile sunt necinstite de ultimul asiatic beat, sub teama revolverului.

Populația românească neaoșe din Ardeal și Bucovina este dusă în massă în Siberia sau regiunea Uralului, și de acolo pe plaiurile mioritice ale noastre sunt aduși căpcăunii basmelor noastre interzise.

Poporul este decimat prin foame înfiorătoare și pe străzi sau la lucru nu mai vezi mândrețea de altă dată a Românilor ci convoaie de strigoi, care se leagănă pe picioare, muribunzi... Lumea suspectată dispare fără urmă... Vieața atât de nesigură, că stă în gustul de a te pedepsi al ultimului agent străin de neam... Toată suflarea imbecilizată prin foame și frică este obligată să se transforme în comuniști convinși, de cari au ei nevoie... Lepădăturile de altă dată ale societății, bandiții și criminalii de rând sunt stăpânii Neamului românesc...

Aceasta a mai rămas din Țara care suferă un martiriu îngrozitor și care și-a omorât profeții...

Să fie blestem dumnezeesc sau prigoana lui Belzebut ?

(I.G.D.)

****

Caracteristica timpului nostru :
Ne ocupăm cu lupta dintre noi și alți oameni, nu cu lupta dintre poruncile Duhului sfânt și poftele firei noastre pământești.

Ne preocupăm și ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva Diavolului și păcatului.

Toți oamenii mari ai lumii de ieri și de azi: Napoleon, Mussolini, Hitler, etc., sunt preocupați mai mult de aceste biruințe.

Mișcarea legionară face excepție, ocupându-se, dar insuficient, și de biruința creștină în om, în vederea mântuirii lui.

Corneliu Zelea Codreanu

(Insemnări dela Jilava)
pag.59

..CACI ADEVAR GRAESC VOUA..

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Scrisoarea apostolică a Sfântului Părinte Pius XII adresată către episcopii, preoții și poporul României este prin importanța ei o adevărată capodoperă. Nu numai prin redactarea ei atât de amintitoare a epistolelor apostolilor către popoare, prin care le trezea la adevărul vieții sufletești, ci prin tâlcul și mai ales părintească dragoste ce arată oropsitului popor român. Nu este vorba că un mare număr de catolici se află între hotarele Țării, atât de bine organizați confesional, și Sfântul Părinte le poartă de grijă, căci mai sunt catolici în trista situație de la noi și în țările vecine; dar o mare atenție față de poporul nostru se găsește în prețuirea Sfântului Părinte cu explicația că noi am însemnat ceva pe aceste pământuri unde ne-a aflat tăvălugul de popoare în imigrația lor către Europa și de unde nu ni se poate contesta de nimeni nașterea noastră ca creștini, din străbuni creștini romani și continuitatea pe pământul nostru propriu. Și de aceia prețuirea Sfântului Părinte este pentru noi nu numai o mângâiere pe frunți chinuite și sângerate, ci însăși o binecuvântare plină de har..

Această epistolă se îndreaptă către inimile tuturor Românilor, indiferent de confesiunea lor, căci astăzi toți suferă chinurile Satanei.

Țara Românească nu mai are Cap al Bisericii. Creștinii noștri fac rugăciuni pe furiș să nu-i vadă nici copiii lor, cari ar putea să le pregătească rugul, ștreangul sau munca veșnică la ocnă.

Deaceea vorbele calde ale Sfântului Părinte au pentru noi un dublu sens.

După creștinescul salut și binecuvântare. reamintindu-ne versetul : Bate-voi păstorul și oile se vor risipi (Matei,26,31) ne spune că nu mai avem cine să ne păstorească sufletele, să ne dea învățăminte cuvenite nouă mirenilor, și nici preoților n'are cine să le mai îndrumeze vieața lor pentru ca din lumina lor să ni se dea și nouă.

Mai departe se adresează celor ce pot spune liber cuvântul și că au tăria să cunoască adevărul, că reînnoiesc vechile străluciri ale bisericii primitive prigonite de păgânii antichității. Pentru aceia poporul român este învăluit cu dragoste și sentimente paterne fiindcă îndură prigonire pentru dreptate (persecutionem patiuntur propter justitiam, Matth.5,1o) Epistola ne învață mai departe că "eorum vincula deosculari cupimus, qui in carceribus injuste detenti, pro avita religione lacessita, pro sacris labefactatis institutis, pro aeterna suorum populorum salute in discrimen adducta, lacrimant atque elanguescunt, magis quam pro privatis cuiusque suis cruciatibus deperditaque libertate." (le-am săruta lanțurile celor ținuți pe nedrept în temniță, cari sunt întristați și lăcrimează pentru ofensarea bisericii, a sfintelor lăcașuri distruse, pentru mântuirea eternă a popoarelor, căzute la grea încercare, mai mult decât libertatea lor pierdută sau suferințele lor proprii).

Sfântul Părinte ne asigură că prigonirea pe nedrept a noas-

tră va lua sfârşit şi dreptatea lui Dumnezeu se va pogorî şi peste sufletele noastre necăjite.

Ceiace ne face să ne mândrim cu trecutul nostru istorico - religios este reamintirea că în Dobrogea, unde înflorise un creştinism puternic şi bine organizat, şi-au vărsat sângele unii martiri, pentru păstrarea credinţei creştine. Textual : Jam in patriae vestrae annalibus praeclară enitent christianae fidei, constantiae, fortitudinisque exempla. Antiquissima siquidem aetate ut memoriae traditum est "cum Durostori, tum Axiopoli ac Tomis martyres habentur, qui sanguinem pro Christi nomine profunderunt. Et quamvis praeter martyrium ab iisdem factum, nihil aliud de eorum vita dignoscamus, id tamen, cum sine dubio constet, satis profecto loquitor". (A.A.S.1937,p.421) Horum martyrum vos quodammodo filii estis; atque adeo "fratres mei dilecti, stabiles estote et immobiles; abundantes in opere Domini semper, scientes; quod labor vester non est inani Domino (I Cor.15,58) Deja în analele patriei voastre se află exemple strălucite de credinţă, statornicie şi tărie creştină. Căci din timpi îndepărtaţi, se pomeneşte că "la Durostor (Silistra de azi) la Axiopolis (lângă Cernavodă,5 km) şi Tomis (Constanta) sunt martiri cari şi-au vărsat sângele pentru numele lui Christos. Şi deşi, afară de jertfa lor, nu ştim nimic de vieaţa lor, totuş aceasta vorbeşte destul, cum se constată fără îndoială"...Voi sunteţi astfel, feciorii acestor martiri şi astfel "fraţii mei iubiţi să fiţi statornici, neclintiţi, sporind totdeauna în lucrul Domnului, ştiind că osteneala voastră întru Domnul nu-i deşeartă..."

Aceste adevăruri istorice, întărite şi în această epistolă către Români a Sfântului Părinte, sunt mărturii vii, că vieaţa noastră de creştini, aci, pe pământul nostru vine din adâncuri de vremi, că străbunii noştri au fost fixaţi în aceste locuri mai demult decât nu vor să creadă duşmanii noştri de ieri şi de totdeauna.

Epistola ne recheamă în minte şi vremurile de vieaţă primitivă, când în regiunea Mesiei (reg. Nişului de azi) păstorea învăţatul episcop al Remesianei, Sf. Nichita (Niceta) care a învăţat pe creştinii lui cele întru Domnul.

Prin el, strămoşii noştri au învăţat "resonare Christum corde Romano, placidamque casti vivere pacem, adică "să fie lăudat Christos, <u>cu inimă română</u> şi să se trăiască în pace, sfinţenie şi cinste".

Şi cu mare dragoste creştină ne învăluie şi pe noi, cei urgisiţi şi fără stăpân sufletesc şi ne dă binecuvântarea apostolică de care avem nevoie în vremile de acum.

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

"...Jertfa aceea care e deslănţuită în noi din <u>dragoste</u>, dintr'o dragoste pentru altceva decât fiinţa noastră,...această jertfă e faptul care smulge depe fiinţa noastră carapacea nesimţirei faţă de cele dumnezeeşti,...Şi devenim astfel vii sufleteşte, mai vii, mai creştini.

Jertfa este astfel măsura creştinătăţii noastre."

(Ion I. Moţa : Cranii de lemn - pag. 161)

FRONTUL LIBERTATII
*** * * * * * * * * * * * ***

Frați Români !

Au trecut mai bine de șapte ani decând armatelor sovietice li s'a deschis calea spre inima României. Șapte ani de chinuri și de umilințe pentru poporul român. Șapte ani de când mănoasele câmpii românești sunt prădate de cutropitori, de când se prăpădesc cu miile îndărătul gratiilor, în câmpuri de concentrare sau uciși de poterele vrăjmașilor, cei mai buni fii ai neamului. Insăși nădejdea eliberării se face mai firavă odată cu anii care trec. Tot ce a reprezentat altădată bogăția spirituală, frumusețea și măreția acestui neam, este denaturat sau nimicit de valul de ură al comunismului. Sub ochii îngroziți ai părinților, surorilor și fraților de-acasă, pământul țării noastre se preface într'un cimitir al istoriei, al culturii și al vieții românești.

In străinătate am scăpat puțini. Și nici acei puțini, nici cele câteva mii de Români, nu și-au dat mâna în fața primejdiei. Curente nesănătoase turbură comunitatea românească din exil, împiedecându-o dela orice treabă rodnică și de folos pentru țară. Apelurile noastre la unire au rămas fără răsunet. Interesele personale trec înaintea marilor îndatoriri ale momentului. Grija de partid a devenit mai mistuitoare decât grija de neam. Frățietatea care s'a închegat în patria martirizată a fost răsplătită peste hotare cu acțiuni neleale, cu certuri și desbinări, care ne compromit în fața lumii libere și fărâmițează forțele românești salvate dela pieire.

Destul cu acest joc al neputințelor. A sosit ceasul mobilizării. A venit clipa în care fiecare Român e chemat să ia atitudine. Destinul Poporului Român nu poate fi confiscat de nimeni, cu atât mai puțin de acei care nici nu-l cunosc și nici nu stau în slujba lui. Să lăsăm deci deoparte pe cei ce s'au înstrăinat de durerile neamului și să ne strângem laolaltă cei care avem ceva de jertfit pentru mântuirea lui. In locul vrajbei, delăsării și pustiului sufletesc de astăzi, să biruie gândul cel bun. Să întindem mâna fraților robiți și să închegăm un front unic al rezistenței românești, depe malul Nistrului și din codrii Bucovinei, până unde mai bate, pribeagă, o inimă de român.

Pornim la o acțiune care să schimbe fața emigrației românești care să-i dea un alt suflu, o altă viață. O ținută eroică și creatoare. Un sens de trăire care să onoreze lupta și durerile celor de acasă. Vrem să risipim atmosfera de frământări deșarte în care trăește mănunchiul de Români liberi și să trezim în mijlocul lui dorul de înfăptuire și încredere în viitorul neamului.

Am dat noii acțiuni numele de "FRONTUL LIBERTATII", pentru că astăzi în lume lupta se dă între libertate și tiranie. Pentrucă și în țara noastră oastea menită să se măsoare cu vrăjmașul se adună sub steagul libertății. Milioane de suflete freamătă la auzul acestui cuvânt.

Existența unui popor nu se discută, ea se afirmă, a spus un

mare luptător naționalist din trecutul nostru. Nici soarele libertății nu va răsări pentru mult truditul nostru popor, dacă nu vom fi vrednici de lumina lui. Trebue să ne pătrundem de îndatoririle ceasului de față, să ocupăm tranșeele rezervate neamului nostru, în marea încleștare care se vestește la orizont. Fiecare cu rostul și puterile sufletului său: preoții, cu rugăciunile ce le înalță lui Dumnezeu, scriitorii si cărturarii cu slova lor iscusită, cei ce muncesc din greu, cu obolul rupt din sudoarea frunții lor, oamenii politici, cu afirmarea plină de curaj a drepturilor românești, ostașii cu vitejia și elanul lor de luptă. Dar toți într'un efort unanim, care să sguduie toate nepăsările, să dea peste cap toate piedicile și să închege din răslețitele forțe românești, marea armată a desrobirei naționale.

Cei grupați în "FRONTUL LIBERTĂȚII" vom veghea ca, la întoarcerea în țară, roadele biruinței să nu mai fie risipite de oameni fără suflet și inimă de român. Ca vechile abuzuri, împilări și nedreptăți să nu se mai repete.

Vom lupta pentru instaurarea sistemului de guvernare democratic în România, pentru o democrație reală, nefalsificată în fundamentele ei și nesupusă influențelor lăturalnice, o democrație care să garanteze libera desvoltare și libera competițiune tuturor locuitorilor țării, tuturor asociațiilor profesionale, tuturor minorităților etnice și tuturor grupărilor politice. Ideea de libertate politică trebue să pătrundă odată în mentalitatea și moravurile clasei noastre conducătoare.

Guvernul de mâine al țării va trebui să fie o emanație a Parlamentului, iar Parlamentul expresia credincioasă a voinței naționale.

"FRONTUL LIBERTĂȚII" va lupta pentru reconstituirea României în granițele ei firești și, alături de celelalte forțe politice naționale va contribui din toate puterile la reclădirea sufletului românesc și refacerea materială a țării, în spirit de dreptate socială și de egală îndreptățire în fața legii.

PENTRU PATRIE, PENTRU DESROBIREA NEAMULUI, PENTRU REGE, PENTRU BIRUINȚA CREȘTINĂTĂȚII ȘI A DREPTELOR AȘEZĂRI ÎN LUME,

Români și Românce!

Vă chemăm sub steagul desfășurat de "FRONTUL LIBERTĂȚII"

1 Ianuarie 1952

Comitetul de Inițiativă al "FRONTULUI LIBERTĂȚII"

HORIA SIMA

G-ral PLATON CHIRNOAGĂ VASILE IASINSCHI

GRIGORE MANOILESCU ION PROTOPOPESCU

UN STEAG
****

De aproape opt ani rătăcim pe drumuri. Pe drumurile lumii libere, căutând dreptate pentru Neamul românesc.

Suntem emigranții României. Suntem solii unei țări robite, care nu mai poate vorbi liber.

Suntem deaceea singurii ei mandatari.

Cei mai mulți dintre noi, am plecat din Țară cu misiunea sfântă de a sta în slujba ei; de a o servi cu toate puterile, în dramatica încleștare; de a fi - uniți și hotărâți - instrumentul de luptă și purtătorul ei de cuvânt peste hotare.

Țara încătușată și sugrumată și-a pus în noi și în sufletul nostru, toată nădejdea.

Și de-atunci, Țara, tot mai sdrobită, tot mai sfâșiată, așteaptă vești îmbucurătoare de la cei plecați.

Dar noi, românii liberi, ce durere, ce blestem !

Nu am realizat nimic, sau mai nimic, pentru Țară...

Ne-am dat doar arama pe față, făcându-ne de râsul lumii.

Acesta este adevărul, spus fără ocolișuri.

Emigrația românească suferă, incontestabil, de o evidentă carență morală. Timp de opt ani doar ne-am certat și batjocorit unii pe alții, ca la noi acasă.

Valiza multor rezistenți, sosiți din țară pentru a electriza lupta de eliberare, nu conținea un singur dram de durere românească. Niciunul! E o greșeală a celor care cred altfel și o minciună a celor care o spun.

Această valiză aducea în schimb, acelaș bagaj levantin, atât de cunoscut nouă: de superficialitate, de impertinență, de iresponsabilitate, de fals patriotism, de partidism, de oportunism, de intrigă și de ucigătoare ură între frați.

Așa că, mai mult conștient decât inconștient, toată apa murdară a bucătăriei de acasă, a fost aruncată de cei care au adus-o în valiza exilului, peste biata emigrație românească.

De opt ani, întregul potențial al lumii noastre din exil, se irosește în desbinare, sau în discursuri teatrale și banchete copioase.

In casa exilului românesc s'a cuibărit deaceea vrajba, delăsarea și pustiul sufletesc.

Iar în acest timp, Țara, care așteptá totul dela emigrația sa, geme pe rug...arde.

Un mănunchi de emigranți conștienți și cu puternică iubire de țară, au încercat în acest timp totul, pentru a cuprinde întreaga emigrație românească într'un instrument de reprezentare peste hotare, care să acționeze unitar, demn, organizat și cu greutate; fără discriminări politice, ci pe valori vii, pe energii reale, utilizabile; lăsând ca certurile partidiste să fie rezolvate, de va fi cazul, în țară și de ea însăși.

Toate apelurile de unire - unire pe plan major, cu un singur obiectiv: eliberarea Țării - au rămas însă fără răsunet.

Pentrucă ele nu ofereau nimic "interesant", ci doar onoarea de a lupta și sacrifica necondiționat și continuu, pentru salvarea neamului.

Oferta nu prezenta nimic rentabil. Iar rentabilitatea fiind problema principală a indicaților rezistenți, este clar că aceștia au refuzat orice colaborare.

In astfel de situație, mănunchiul acesta de emigranți s'a hotărât să meargă la drum cu mai puțini, dar aleși, siguri, determinați să lupte și să sacrifice.

Și a ridicat voinicește un steag.

A pus în mars o acțiune : "Frontul Libertății".

In "Frontul Libertății" este chemat orice român care se mai gândește cu adevărat să-și vadă Țara și vrea să lupte pentru mântuirea ei.

"Frontul Libertății" salută cu drag orice român cinstit, cu gând bun și dragoste de glia strămoșească.

Numai pe acest român se sprijină "Frontul Libertății" și numai acest român - fiți siguri - va mai face ceva pentru Țară.

"Frontul Libertății" a sunat mobilizarea.

O mobilizare a tuturor românilor de peste hotare, într'un efort unanim, care să sguduie toate nepăsările, să răstoarne toate piedicile și să închege marea armată a desrobirei naționale.

Cei ce înțeleg să facă târg cu sângele Țării răstignite, sunt rugați să se dea la o parte; cei cu inimă vitează, sunt așteptați în tranșee.

Intriga și ura n'au ce căuta aici; pe intrigă și ură nu cresc flori, ci numai cucută și spini.

Fiecare din noi trebue să găsească acum forța de a se smulge din cotidian și din mrejele lui, și să vină în ajutorul Țării. Cel puțin pentru acest răstimp tragic, când ea, în neputință de a se apăra, crede că are pe cineva care să o reprezinte și apere peste hotare.

Se cere acum activism și omniprezență.

Se cere ca problema românească să fie pusă cu claritate și eficiență.

Se cere demnitate și ținută în raporturile dintre noi și în raporturile cu alții.

Pentru toate acestea este nevoe azi de o polarizare și sincronizare de eforturi a întregei colectivități românești din emigrație, pe o singură direcție și cu un singur scop:

ELIBERAREA NEAMULUI ROMÂNESC CU UN CEAS MAI DEVREME.

Acesta este și rostul chemării în "Frontul Libertății".

De va fi auzită această chemare, mândria biruinței se va revărsa peste sufletele tuturora, întru cât la întoarcerea acasă, fără îndoială, fiecare dintre noi -vrând nevrând- va trebui să dea socoteală de talantul pe care Țara i l'a pus în mână la plecarea lui peste hotare.

Ing. Dumitru Mihăescu

PRIGOANELE MIŞCARII LEGIONARE

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Anul acesta, la 24 Iunie, s'a împlinit un sfert de veac de când a luat fiinţă în Iaşi, Legiunea Arhanghelul Mihail, ce avea să devină mai târziu Mişcarea Legionară a Neamului Românesc.

Cei cinci aleşi flăcăi ai României, au fost convinşi că nu prin vorbe şi glume, discursuri sau manifestări de stradă, lupte cu poliţia, cu geamurile sau capetele duşmanilor, se poate ajunge la crearea unei Românii Mari, independente, stăpână la Ea acasă, cu oameni iubitori de ţară şi de jertfă pentru Ea, oameni care să facă să înceteze jaful în banul Ţării, corupţia administrativă şi politică, venalitatea şi desmăţul de până atunci...

Cu 1927 se începe un an nou în istoria României moderne, de care vor ţine seamă negreşit istoricii de mâine, obiectivi şi neîntinaţi.

Dacă până la 1927 adeseori manifestanţii tratau cu guvernul şi totul ieşea bine în favoarea ambelor părţi, dela acest an înainte guvernul va cădea pe gânduri, căci încet-încet Ţara însăşi intră în marea manifestaţie, ce se va desfăşura între hotarele ei istorice. Treptat poporul nu-şi mai vinde conştiinţa în alegeri şi aceasta se va vedea la interval de 1o ani dela formare : <u>dela 5 inşi hotărâţi la milioane de votanţi conştienţi</u>.

In 193o, instalat prin forţă, se aşează în tronul istoric al Ţării, un membru al familiei regale Hohenzollern, care şi-a compromis misiunea sfântă încă din tinereţe. Acum venea să ia rol de călău al tineretului, batjocoritor al istoriei noastre eroice, profanator al credinţei şi însuşitor al tezaurului Ţării.

De-aci ciocnire între elementul român autohton, tradiţionalist, reformator şi capul ţării venit cu ajutor străin, înconjurat de străini de neam şi sânge, îndemnat de străini, el însuşi înstrăinat prin apucături neomeneşti.

Desigur, că un anumit occident îi cerea să-şi împlinească promisiunile date; sute de mii de evrei trebuiau să intre în Ţară din Polonia şi trebuiau să devină cetăţeni ai Ţării, cu drepturi, dar fără datorii, apăsând peste vieaţă şi aşa destul de mişelnică a poporului. In disperare, trei tineri trag gloanţe de revolver asupra primului ministru al Ţării de pe atunci, care acceptase să ia guvernul în 1933 numai în condiţia de a lăsa drum liber sutelor de mii de intruşi nedoriţi de Ţară şi izgoniţi din Polonia.

Gloanţele ucid. Atentate s'au întâmplat de când este lumea, dar în nicio ţară unde s'au întâmplat asemenea nedorite de nimeni atentate; nu s'a găsit om politic sau mai ales cap încoronat, care să ordone masacre şi arestări în massă, chinuri nemaipomenite, ucideri înfiorătoare, etc., când simplu şi legal este să pedepseşti pe făptaşi şi atât. Nu să te răsbuni pe o întreagă mişcare de regenerare a unui neam sugrumat de străinii cocoţaţi în treptele de guvernare ale Ţării, să te răsbuni pe o generaţie întreagă ucigând-o fără milă sau frică de legile pe care le calci în picioare. In nicio ţară nu s'au întâmplat asemenea crime faţă de popor şi tineret.

De-aci va surveni conflictul între adevăratul Neam, iubitor de Țară, sincer, devotat până la jertfă și Tirania ajutată de cozile de topor.

Orice sentiment sbucnește cu mai multă putere, atunci când se exercită asupra lui presiuni. Astfel, treptat Legiunea își mărește numărul membrilor. Cu cât este mai împilată, cu atât regele este mai urât de popor și privit ca odios dușman al lui.

Nu vreau să dau aci exemple de marea înțelepciune a lui Corneliu Zelea Codreanu, care a căutat să educe <u>mereu</u> tineretul în spirit monarhic și să lase aceasta chiar testamentar. Nu vreau să aduc citate din opera lui de mare educator al poporului, căci aș ieși din cadrul unui articol. Dar vreau să spun că un asemenea om-fenomen n'ar fi avut tragica și înfiorătoarea soartă de a fi strâns de gât cu sfoara, împușcat în cap, stropit cu vitriol și turtit sub bloc uriaș de granit, în nicio altă țară din lume. Orice țară din lume s'ar fi mândrit cu un asemenea om. Regele țării din acea vreme s'a mândrit cu asasinarea lui și-a unui tineret, care nu-l va uita din groapă în vecii vecilor. Codreanu va sta în istorie și în martirologul neamului, toți ceilalți vor fi scoși din analele Țării și blestemați de-a pururea, căci au adus pieirea ei de pe harta lumii.

Intrarea în viața politică a Gărzii de fier prin partidul "Totul pentru țară" se face tocmai la zece ani dela înființare, adică în 1937. Lumea îi știa forța morală, guvernul i-a văzut și tăria numerică în Bucureștiul cel corupt, la înmormântarea eroilor căzuți în lupta anticomunistă din Spania, Moța și Marin, cum și la aceia a generalului erou Zizi Cantacuzino. Atunci Guvernul și capul țării au jurat moarte celui ce organiza Țara și Neamul contra crimei și putreziciunii interioare.

Garda de fier iese în alegerile din Decemvrie 1937 în chip sdrobitor, și datorită înțelepciunii lui Codreanu s'au întâmplat două lucruri mari : <u>nu s'a vărsat sânge</u>, și, <u>a fost răsturnat guvernul care a presidat alegerile</u>. Fapt nemaipomenit în istoria alegerilor din România. Pericolul era prea mare pentru putregaiul din Țară. Lumea politică învechită în rele simțea cum i se sdruncină tronul nemeritat. Deci, moarte "mistrețului" pentru..."înalte rațiuni de stat"...

Biruința politică, desvoltarea comerțului legionar, contaminarea întregului popor entuziasmat, schimbarea vieții, demnitatea reînviată în funcționari, rugăciunile preoților din biserici pentru Legiune și biruința ei, intrarea Legiunei în cadrele armatei de uscat, marină și aviație, chiar și a magistraturii militare, etc., au îngrozit pe mișei, care cu ajutorul oamenilor slabi sau vânduți, au încarcerat pentru motive ridicule pe Șeful unei mișcări ce avea drept legal la cârmuire, ca la 30 Noemvrie 1938 să fie ucis precum se știe. Temnițele n'au mai avut locuri pentru închiși, lagărele de concentrare conduse de ofițeri străini de neam , polițiile cu comisari cari nu știau bine limba țării, zeci de mii de agenți rusi evrei și alte minorități comuniste, angajați să lupte contra elementului român autohton naționalist, ucideri fără pedeapsă, torturi în beciurile polițiilor, unghii smulse, ouă fierbinți sub subsuoară violări, sterilizări,etc. Așa se înțelegea lupta împotriva celor ce în interiorul țării doreau o Românie strălucitoare în soare, iar în

afară, exterminarea comunismului sovietic.

Ne vine greu să scriem numărul morților și-al dispăruților din aceste vremuri de oribilă amintire.

In Sept. 1939, o grupă de tineri români cari nu erau legiona ri, ci doar simpatizanți, au pedepsit pe străinul de neam, albanez de fel, scăpând Țara de un infirm, întrupare a diavolului. Aceelaș cap al țării a deslănțuit cea mai înfiorătoare prigoană ce-o cunoaște România. Au fost omorâți în sunetele muzicilor (Vaslui) legionarii din lagăre, care nu mai aveau nicio legătură cu nimeni de afară; din fiecare județ un anumit număr de inși trebuiau să zacă executați în piața satului sau orașului Țării (câte mii de sate și sute de orășele sunt?); iară școlile erau obligate să vadă morții ca fiind trădătorii țării și aliați cu puteri dușmane (adică cu Germania, nu cu Rusia) ce astfel trebuesc pedepsiți...

Un general se ruga să-i dea puterea ca să ucidă într'o noapte pe toți legionarii din țară; un om politic mare, astăzi cersetor în RPR, se ruga să-i dea frânele Țării și va ucide până la al noulea neam pe toți legionarii, etc. Ar mai fi trebuit să fie unși cu smoală și înflăcărați ca să retrăiască vremea lui Nero, lumea din zilele noastre. Scoși afară din slujbe, băgați în pușcării la maximum de pedeapsă, închiși în ocne de sare, alături de criminali odioși, legionarii nu și-au pierdut credința nicicând; știau că prin jertfă se câștigă biruința.

Biruința legionară de scurtă durată, îngreunată de o lume ce nu avea nimic comun cu suferința legionară, cu educația ei austeră, cu năzuințele ei, cu visurile ei, încetează în plin războ i mondial. In 1941 Ianuarie, mareșalul Antonescu, vajnic luptător anticomunist ostaș de elită, dar lesne cucerit de lumea ostilă Gărzii de fier deslănțuie la rându-i o altă prigoană militară contra celor ce-l aduseseră cu sângele și sufletul lor la putere, la 3 Sept. 1940. Lumea veche lucra în numele lui, îl informa greșit, îi sugera tot felul de pedepse inchizitoriale și mai ales îi strecurau vești false că intenția Gărzii de fier este să-l extermine, ca pe un dușman de rând. Garda de fier nici nu s'a gândit vreodată la așa ceva, când răsboiul contra Rusiei comuniste bătea la ușe. Toată grija Mișcării Legionare era Țara nepregătită de răsboi. Asta era grija Gărzii de fier, în vreme ce oamenii ei erau vânați din case, din regimente, de pe pozitii și duși prin pușcării și lagăre speciale. Companii speciale erau organizate din legionari și băgate în cele mai grele poziții, în cele mai periculoase situații, nu pentru a învinge, dar pentru a fi nimicite de comuniștii ruși. Impușcați în spate dacă se întorceau teferi, sau trimiși numaiei până cădeau cu fața la inamic.

Intr'adevăr înfiorătoare dușmănie de frate vitreg. Legionari cu înalte decorații pe piept au intrat pe ușa temnițelor și asta ca să satisfacă o lume mizeră în gând și suflet, care astăzi frământă pământul canalului faimos, cară cărbuni din minele Uralului sau își plâng răutatea sufletului prin taigaua Siberiei la minele de plumb.

Primele trei prigoane, ca să zicem așa, au fost prigoane fraterne, dirijate numai de străinii cari s'au bucurat de uciderea între frați. Ultima prigoană care durează dela intrarea comuniștilor ruși până astăzi și va dura până la eliberarea Țării de lumea Creștinătății ce va lupta contra Satanei, nu-i altceva decât o pre-

lungire a prigoanei ultime, căci zeloșii prigonitori anteriori când au văzut prăpădul ce se lăsa asupra Țării, n'au lăsat libere porțile închisorilor pentru elementele naționaliste, ci i-au lăsat cu satisfacție diabolică să fie chinuiți mai departe de noii asupritori.

Prigoana de astăzi este îndreptată contra întregului Neam, care este integrat în spiritul de luptă al Mișcării Legionare. D. că cei din închisori și lagăre suferă destinul crud al împrejurărilor create de înșiși frații români, apoi cei ce se străduiesc în munți să păstreze spiritul de luptă viu în sufletele luptătorilor, cred în învierea României de mâine, deslănțuită din ghiarele hidrei roșii.

Departe peste hotar, Mișcarea Legionară în exil participă prin "Frontul Libertății" la lupta de eliberare a Țării. Chemând la luptă sub steagul ei toată suflarea românească din exil, este pe linia de luptă alături de cei din munți, din codri sau din desișurile bălților Dunării, alături de suflarea românească încrâncenată în marea luptă de biruință...

Departe de lupte fraterne în exil, Mișcarea Legionară, care cea dintâi a dat semnalul împotriva comunismului în 1919 și astăzi se află la acelaș post de onoare. Apelul lansat la 1 Ianuarie 1952 de comitetul de inițiativă în frunte cu Dl. Horia Sima, accentuiază că "frățietatea care s'a închegat în patria martirizată" între toți Românii din Țară, trebuie să stea și la baza Românimii din exil, ca ideal de unire,. Scopul ? "O acțiune care să schimbe fața emigrației românești, care să-i dea un alt suflu, o altă viață. O ținută eroică și creatoare. Un sens de trăire care să onoreze lupta și durerile celor de-acasă. Vrem să risipim atmosfera de frământări deșarte în care trăește mănunchiul de Români liberi și să trezim în mijlocul lui dorul de înfăptuire și încrederea în viitorul Neamului" Intreaga lume românească să se consacre numai gândului bun : "ȚARA TREBUIE SALVATĂ".

In țară se dă o luptă surdă între libertate și tiranie și milioane de suflete sunt angajate în luptă fără condițiuni pentru viitor. "Frontul Libertății" asigură că "vom lupta pentru instaurarea sistemului de guvernământ democratic în România, pentru o democrație reală, nefalsificată în fundamentele ei și nesupusă influentelor lăturalnice, o democrație care să garanteze libera dezvoltare și libera competițiune tuturor locuitorilor țării, tuturor asociațiilor profesionale, tuturor minorităților etnice și tuturor grupărilor politice. Ideia de libertate politică trebuie să pătrundă odată în mentalitatea și moravurile clasei noastre conducătoare."

"FRONTUL LIBERTĂȚII" luptă pentru "reconstituirea României", "pentru Rege", "pentru creștinătate", "pentru dreptele așezări în lume"...

Prigoanele suferite de Mișcarea Legionară dela 1933 până astăzi i-au călit sufletul și l-au pregătit prin Moarte, pentru marea Inviere.

Dumitru Iordan

Din martirii neștiuți...

NICULAIE ION

****

Dimineața zilei de 1 Dechemvrie 1938. Pâcla deasă de s'o tai cu cuțitul apăsa Bucureștiul leneș. Nu se vedea om cu om la câțiva pași, ziua namiază mare. Copacii se înclinau la pământ de greutatea promoroacei. Dantela chiciurei se'ncrustase sticlos pe crengile pomilor...

Era o zi neobisnuită. Totul părea că destăinuie ceva groaznic. Natura în liniștea ei, era înfiorătoare. Lumea era neliniștită, fără să știe de ce.

Pe la orele 2 după masă între două reclame cu cântece de lume, postul de radio anunța : Pe când se aflau sub escortă spre a fi transportați dela Râmnicul Sărat la Jilava, Corneliu Codreanu și alți 13 legionari încercând să evadeze au fost împușcați mortal...

Nimeni n'a dat crezare, fiindcă era cu neputință să se întâmple așa ceva. Dece ? Lumea era liniștită, nu se auzise nicăeri nimic, regele țării făcea vizite de rigoare în țările apusene, etc. De ce ? Lumea era cu totul zăpăcită. Nu știa ce să mai facă. Alergau năuci pe ulițe femei, bărbați, copilandri, toți galbeni la chip, cu lacrimi în ochi...Alții, cu fața crispată de durere, încremeniți, nu mai scoteau o vorbă, păreau stâne de piatră. Femeile cu batistele în mână își ștergeau șuroaiele de lacrimi, care nu mai conteneau.

Strigătele disperate ale vânzătorilor de ziare, cari anunțau "ediție specială", cu uciderea întregului grup, trezi lumea ca dintr'un groaznic vis urât...Oficial și în scris, de astă dată se întăreau cele spuse la radio. Așa dar, era adevărat.

Lumea murmura în șoaptă, fiecare ce credea și simțea. Nimeni nu mai vorbea ca altădată. Par'că li se încleștase limba în gură. Se protesta în sine. Durerea amestecată cu o frică trupească bântuia pe toți.

Intr'un tranvai 14, care ducea grăbit spre bulevardul Pache lumea cu interesele ei personale, mă uitam la chipul plumburiu al celor ce simțeau ca și mine ce însemna norocul Țării Românești...

Bărbații, cu glasuri joase, se uitau în juru-le, și mai apoi șopoteau între ei vorbe neînțelese. O femeie îndoliată, hohotea în batistă...Un elev de liceu a rupt "ediția specială" a ziarului "Universul"; așa, a înțeles el să-și verse focul pe stăpânirea ucigașe.

Pe platforma din față a tranvaiului șopotelile intense atraseră atenția vatmanului, care cu mâna pe manivelă, trăgea cu urechea la cele ce nu putea să audă, bietul de el !

Figură tăiată în bronz, cu bucle negre, ieșite puțin de sub șapcă, cu ochi negri fulgerători, trup de brad. Il priveai cu drag! Cu obraji arși de soare și supți de suferință părea un mucenic creștin.

- Ce este, domnilor ? Ce s'a întâmplat ? Ce tot șopotește lumea ! Uite, colo bocește femeia aia de ți-e mai mare mila de ea !

Uitând că nu-i este îngăduit să vorbească cu pasagerii, insistă...

- Ia-ți și Dta o "ediție specială" și-ai să vezi acolo, ce-i!

Intr'o clipită sare sprinten din tranvai, în dreptul statuii lui Brătianu, smulge un ziar dela un țigănuș și în fugă vrea să se urce din nou la postul lui. Dar, literele mari ale "ediției speciale" îl țintuiesc locului. Nu poate să-și mai tragă picioarele după el. Mâinile cu ziarul îi cad în jos, ziarul îi sboară din ele la picioarele înțepenite. Deodată își scoate șapca și și-o trântește cu putere la pământ și apoi răcnește taxatorului :

"Acest vagon nu mai pleacă de-aici! N'are rost să mai plece!

Lumea începe să vocifereze cu violență. Ba, îl și insultă. Toți încep să coboare, ca să-l hotărască să continuie drumul. Dar treburile lor particulare nu le mai auzea Niculaie Ion. El mergea cu gândul departe, departe, ochii lui căutau vânătările cerului... Un ultim răspuns hotărât și țipat, ca o fiară rănită :

"Acest vagon nu mai plea-că ! Nuuu!"

Și-și ridică deodată chipul lui osos, bătut de arșită și griji se uită spre cer, și cu glas strivit de durere :

"Soare, soa-re ! pentru ce mai luminezi pământul ăsta ticăloșit, că nu mai ai pentru ce să-l luminezi !"

Cu ochii însângerați, cu părul vâlvoiu, se uita rătăcit în jos: "Pământule ! nu mai ai pentru ce să te învârți ! Inghite-ne mai bine pe toți nevrednicii de noi...Luumeee! Lume, lume, lume! Cum stai nepăsătoare așa ! Nuuu, tranvaiul ăsta nu mai trebuie să meargă mai departe, nu mai are de ce! Niculaie Ion, nici el nu mai are pentru ce să mai trăiască în lumea asta ! Nu, nu, nu !"

Și începe să-și smulgă părul din cap, care cădea la pământ, cu bucățele de carne sângerată. Și urlând de durere sufletească, începe să-și dea sieși pumni în cap, până cade jos, amețit. O clipă numai. Se scoală și se apucă cu mâinile de păr și-și lovește fruntea și tâmplele de piatra trotoarului, până ce rămâne cu ochii vagi, încețoșați, privind adâncul cerului nesfârșit...

Sufla încă. Pavajul se mânjise de sânge cald, ce se prelingea din capul cel frumos al lui Niculaie Ion.

Nu mai zicea nimic. I se pironise ochii în fericirea cerului, a morții ce și-a dorit-o fierbinte, în aceiaș zi cu cel pe care l-a iubit nestrămutat. Spumă albă, pătată cu mărgean i se scurgea din colțul gurii în spasmul ultim.

Lumea sta mută și neputincioasă ca întotdeauna la vederea acestei ne mai văzute tragedii a unui suflet de om simplu, dar de-o curăție îngerească.

- Dar, ce-i, oameni buni ? se interesează din mulțime o băbuță, care nu văzuse și nu ascultase spovedania ultimă a lui Niculaie Ion. Ce este ?

- Nu-i nimic, cucoană, răspunse insensibil, un domn gras, cu pălărie tare pe capul cu gușî, și care era zădărnicit dela afacerile lui de tranvaiul care nu mai pleca al lui Niculaie Ion. Nu-i nimic ! A înnebunit un vatman de tranvai! Ce-i ! O avea și el ceva pe suflet...

Lumea înmărmurită nu voia să mai plece, singur bietul taxator

frate de suferință și sărăcia vieții, își scosese șapca și plângea înnăbușit...

'Gardianul din post, veșnicul ochiu al legii, își face datoria, ca întotdeauna, pentru a asigura...liniștea în Țară și în suflete !

- Circulați, Domnilor, circulați !

Niculaie Ion mergea departe spre alte zări mai luminoase ca să îngenunchie înaintea Celui pe care l-a iubit și pentru care a murit...

Sfărâmat, n'am avut nici o lacrimă în ochi, dar am simțit că s'a rupt ceva în sufletul meu. Simțeam că nu Niculaie Ion murea, ci Țara era trântită la pământ, strivită, însângerată...

I.G.Dimitriu
(Din volumul în manuscris
"Trăite, văzute, auzite")

" PERICOLUL LEGIONAR"
* * * * * * * * * * * * * *

Din prima clipă a apariției Mișcării Legionare, un val de ură s'a abătut peste ea, într'o penibilă încerçare de a distruge, fie Mișcarea însăși, fie cel puțin realizările ei. Cu o patimă bolnăvicioasă, extrem de semnificativă pentru un observator neutru și perspicace, s'au experimentat toate mijloacele - până și cele mai imunde - pentru a o discredita în ochii conaționalilor și-a întregei omeniri. N'a lipsit nici un epitet dezonorant, infamant, în nesfârșita gamă de răutăți revărsată asupra ei. Era ca o întrecere diabolică în care premiul cel mare revenea celui mai grosolan dintre concurenți.

Azi încă, se mai ridică câte o voce, să-și debiteze - cui vrea s'o asculte - invectivele tradiționale. Dacă n'o poate face direct prin vreo foaie de limbă românească, o șoptește în detaliu la urechea vreunui ziarist străin, care-o redă -versiune romanțată- în ziarul ce-i asigură pâinea cea de toate zilele.

Că tot ce se scrie despre această organizație nu-i adevărat, că tot ce se afirmă nu corespunde întru nimic simplicității și purității sale de concepție, n'are nici o importanță în ochii celor interesați sau plătiți pentru a o difama. Din contră...Scopul trebuie atins; mijloacele nu interesează. Lumea să se pătrundă de realitatea "pericolului permanent" al acestei Mișcări și-i de ajuns. Căci acesta este scopul suprem al eforturilor și-a luptei neloiale dusă de interesați: convingerea opiniei publice, fie ea românească fie străină, că Garda de fier e un pericol <u>pentru toți</u>, în prezent și viitor; un pericol mai formidabil decât chiar comunismul; o plagă socială, un cancer istoric...

Și cu siguranță că, impresionați de persistența campaniei , mai sunt destui cei ce cred sincer că legionarismul e o plagă a omenirei și'n special a neamului românesc.

Superficialitatea cu care aceştia privesc fenomenul legionar; uşurinţa cu care dau crezare insinuărilor perfide ale interesaţilor; apropierile neverosimile şi degradante pe care le fac cu alte organizaţii din lume; le dau impresia de a cunoaşte în amănunte Mişcarea şi deci, consideră un drept de a trage concluzii dogmatice asupra spiritualităţii ei.

Adevărul e că mulţi din duşmanii declaraţi ai Gărzii de fier ignorează complect doctrina Mişcării şi poate chiar mai mult, că această organizaţie ar avea o doctrină. Marea majoritate a interpreţilor fac parte din această categorie. Sunt cei induşi în eroare , cei seduşi de gemetele prefăcute, de scrâjnirile, de înjurăturile, de ameninţările şi profeţiile interesaţilor.

Imbibaţi de-o ură nemeritată contra Legiunei, cu măestrie filtrată în sufletul lor de duşmanii reali ai Mişcării, duc o campanie nesăbuită şi dăunătoare tuturor. In primul rând chiar lor. Crezând c'au găsit adevăratul element discordant, vătămător al armoniei sociale, isbesc în el fără nici un discernământ. Printr'o dialectică inadmisibilă, încearcă să răstoarne cele mai legitime principii legionare, căzând totdeauna în extrema acuzaţiilor nefundate.

Astfel, pentru ei, dacă susţii primordialitatea credinţei în Dumnezeu în viaţa politică, te dedai la un misticism dăunător pentru sănătatea spirituală a masselor; când vorbeşti de reguli de morală strictă, cauţi să fanatizezi poporul şi să-l înregimentezi ;când afirmi dreptul neamului tău în ţara ta, eşti şovinist-extremist; când aperi dreptul tău contra samavolniciilor sbirilor guvernamentali, eşti un anarhic si-un periculos violator al ordinei publice; când constaţi îndurerat cotropitoarele avalanşe semite copleşind satele si orasele si încerci să formulezi un remediu, propagi un antisemitism strigător la cer; când aduci dovezi sdrobitoare contra prădătorilor avutului public, contra demagogilor, contra nepăsătorilor, contra nepotiştilor, eşti considerat pur şi simplu provocator de ură şi revoluţionar...

Si orice ai spune, orice ai face, totul iese rău !..."Valul de ură şi de miselie ce ne înconjoară" e totdeauna prezent, susţinut de mâinile nevăzute ale celor ce nu-şi dau seama că sunt ei înşişi nişte simpli executanţi conduşi din umbră.

Printre aceştia însă sunt mulţi, cari, dându-şi osteneala de a ne cunoaste, de a ne studia doctrina, ar înţelege minunatul fond al Mişcării, înalta spiritualitate a concepţiei de viaţă legionară şi ne-ar deveni prieteni.

Ceilalţi însă, instigatorii, ascunşi în umbră, interesaţii direcţi în distrugerea legionarismului, pe aceia am vrea să-i demascăm, să-i aducem în faţa opiniei, în faţa neamului, în faţa istoriei. Numai astfel s'ar vedea din ce cauză acuză, isbesc, instigă; din ce cauză vor distrugerea Mişcării Legionare; numai astfel s'ar constata de ce parte se află adevărul şi dreptatea.

Acuzatiile lor sunt gratuite si EI O STIU PREA BINE.

Orice discuţie directă pe plan de egalitate de drepturi e o înfrângere sigură pentru ei si EI O ŞTIU PREA BINE.

Orice proces intentat Mişcării si adus în faţa unei instanţe incoruptibile a fost o victorie pentru Mişcare şi EI O ŞTIU PREA BINE.

Dar n'au ce pierde. Pot spune orice, oricând, oriunde. Vor găsí totdeauna indivizi binevoitori să-i asculte și să le dea crezare.

Deaceea, atacurile se repetă și se întețesc contra noastră din umbră. Deaceea, sloganul e acelaș de totdeauna, mugit pe toate tonurile :

Mișcarea Legionară e un pericol !

Ei bine, ca să satisfacem dorința interesaților, confirmăm și noi sus și tare :

Suntem un pericol.

Mișcarea Legionară e un pericol și cel mai mare.

Numai că EXISTA O ENORMA DIFERENȚA ÎNTRE INTERPRETARILE CELOR DOUA PERICOLE.

Suntem un pericol permanent pentru toți ticăloșii, hoții și borfașii cocoloșiți în cadrele funcționărești ale bietei noastre țări; pentru politicienii venali și clientela respectivă; pentru toți demagogii strecurați în partidele politice, care stâlcesc natura ideologică a acestora și misiunea lor socială; pentru toți trădătorii de neam; pentru toți vânduții internaționalelor de orice culoare; pentru toți cei ce nu înțeleg că pe lângă interesul personal mai există și un interes comun, național.

Pentru toți aceștia, într'adevăr, suntem un pericol neiertător, pedepsitor.

Deaceea, coaliția lor împotriva Mișcării Legionare nu precupețește nici un efort, nici o minciună, nici o infamie.

Și tot deaceea, NUMAI ACESTIA POT VEDEA IN GARDA DE FIER UN PERICOL PREZENT ȘI VIITOR, CACI NUMAI EI REPREZINTA PUTREGAIUL SOCIAL PE CARE MIȘCAREA LEGIONARA VREA SA-L STÂRPEASCA DIN SOCIETATEA ROMANEASCA.

Dar..." Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea " zice proverbul bătrânesc și încă n'a fost dezmințit de istorie.

Să fim deci siguri că aceasta va fi soarta tuturor celor ce ridică armele urei și egoismului contra adevărului și dreptății.

Serafim Bratocea

...Unii vor să imagineze această spiritualitate ca o atitudine de viață. E o eroare. Vorbirea nu este o atitudine de viață, ci un mijloc de a exprima una. Spiritualitatea poate fi isvor de atitudini, dar nu este "una". Este o însusire esențială de care se ajută omul pentru a depăsi ceeace fac animalele, pentru a intui ceeace este și se petrece "dincolo".

....

Spiritualitatea ni-i dată, o posedăm si constitue elementul care ne poate mentine pe treapta pe care am fost asezati. Renunțăm la ea, renunțăm la însași esența vieții noastre.

SPIRITUALITATE

(Libertatea - Madrid, anul II, nº11)

EXAGERĂRI

*****

Intr'un sens sau altul, exagerările nu sunt bune. Mai ales în politica internațională, unde repercursiunile pot fi uneori catastrofale.

S'a exagerat bunăoară, <u>prin subestimare</u>, capacitatea de polarizare a imperialismului ideologic rus -comunismul-, considerându-se ca o simplă improvizație socialistă. Și azi, toate popoarele libere se luptă cu o problemă comunistă.

S'a exagerat, prin aceeași subestimare, potențialul imperialismului operativ rus -armata roșie-, taxându-se ca un produs al propagandei sovietice. Și Germania a pierdut răsboiul așa cum se știe, iar Rusia și-a împins stăpânirea până la Berlin.

S'a exagerat, tot prin subestimare, caracterul agresiv al politicei sovietice. Și puțin timp după terminarea răsboiului, colosul chinez a căzut pradă comunismului, iar în 195o s'a produs agresiunea din Corea.

S'a exagerat, de data aceasta <u>prin supraestimare</u>, capacitatea de bunăvoință și sinceritate a lui Stalin, și iluzia lui Roosevelt s'a soldat cu apariția cunoscutei Cortine de fier, sub care mai mult de loo de milioane de suflete se sbat în cea mai cruntă robie cunoscută de istorie.

Și totuși se mai exagerează și azi.

Se pare că nici azi, modul de a privi Rusia Sovietică, nu diferă prea mult de cel de eri. Cel puțin din unele opinii apărute la lumină, rezultă că lumea liberă este încă înclinată să supraestimeze intențiile Moscovei și să subestimeze potențialul ei de răsboi.

Astfel credem că <u>se supraestimează intențiile Moscovei</u>, când bunăoară un diplomat cu multă experiență ca George F. Kennan, afirmă că prezenta doctrină stalinistă nu pledează pentru o acțiune armată a comunismului contra capitalismului, ci pentru o atitudine de espectativă, lăsând capitalismul să se prăbușească prin el însuși, sub povara propriilor sale contradicții, sarcina de accelerare a acestei prăbușiri revenind nu unor acțiuni de forță ale armatei roșii, ci numai partidelor comuniste din respectivele țări capitaliste.

Tot astfel credem că <u>se subestimează posibilitățile reale ale Moscovei</u> când de exemplu, Kathleen Thayer susține în "The Yale Review" -pe baza unor frânturi statistice- că Occidentul nu are motive să se îngrijoreze cu enormele populații de sub dominația comunistă, întrucât excedentul uman util furnizat de aceste populații, este inferior celui de care dispune Occidentul.

Vom încerca să analizăm aceste două păreri pentrucă pe de o parte le găsim suficient de interesante, pentru a influenta asupra opiniei publice din țările libere, iar pe de alta, pentrucă noi românii -prin contactul atât de îndelungat cu Rușii- putem pretinde că îl cunoaștem pe rus mai bine dacât alții, ca gând, ca posibilități, ca faptă.

Așa fiind, pentru părerile menționate, noi găsim concluzii

diferite, pentrucă privim lucrurile în alt mod și anume :

1) Rusia Sovietică incontestabil că are în miră prăbușirea capitalismului din lume. Nu suntem însă convinși că ea vede posibilă această prăbușire și instaurarea de regimuri comuniste, prin acțiunea, sau numai prin acțiunea partidelor comuniste locale. Susținerea acestei teze pe baza așa zisei doctrine staliniste, ni se pare eronată.

Toate enunțările staliniste sunt simple formule circumstanțiale, tactice; sunt aparente și literatură pentru vitrine. E numai un gen de a vorbi pentru un anumit auditoriu, întrucât Stalin știe că pentru atingerea scopului său nu va putea utiliza decât principiile indicate de Lenin, în care acesta susține că :

"Nu se poate imagina existența pe un timp îndelungat a Republicei Sovietice alături de Statele imperialiste. Până la urmă, unul sau celălalt trebue să triumfe. Inainte de a ajunge la aceasta, este inevitabilă o serie de teribile ciocniri între Republica Sovietică și Statele burgheze."

Stalin știe deci destul de bine, ca și Lenin, că ciocnirea între Orient și Occident e inevitabilă. Totuși nu obosește să spună în toate ocaziile, că este "evitabilă"; acesta îi este și interesul. Nu poate să fie arătat cu degetul, de lumea întreagă, ca belicist. Interesant este însă, că se găsesc occidentali care îl cred și chiar îl imită în "evitabilitatea" răsboiului; ceace el urmărește.

In acelaș timp el știe mai bine decât oricine, că nici un stat capitalist nu se poate prăbuși numai printr'o simplă lovitură economică, oricât de grea și de întinsă ar fi ea.

Crize economice au fost și sunt mereu; unele sguduitoare chiar. Totuși cine poate să spună câte State capitaliste s'au prăbușit din această cauză ? Până astă-zi, nici unul. Și unele dintre ele au avut în interior organizații comuniste extrem de puternice.

Toate acestea sunt cunoscute de Stalin. Deaceea el este convins că factorul determinant în "comunizarea" unui Stat, este numai unul : prezența armatei roșii, ocuparea militară. Comunizarea "se face" după aceea foarte bine, după metode bine puse la punct în zona Cortinei de fer.

Nu fluctuațiile economice, ci prezența și "trebăluirea" armatei roșii au făcut în câtiva ani dintr'o Germanie Orientală naționalistă și o Românie doar cu 1.000 de comuniști, două state satelite sau dintr'o Chină naționalistă, o alta comunistă.

Așa că Stalin în nici un caz nu așteaptă și nici nu acționează, pentru căderea capitalismului prin autoprăbușire.

Revoluția mondială fiind piatra unghiulară a conceptului comunist, suntem convinși că Rusia Sovietică prepară azi asaltul masiv și hotărât asupra lumii libere, adică al treilea răsboi mondial. Iar așteptarea pe care ea și-o acordă în prezent, nu decurge din nicio aplicare a vreunei doctrine staliniene, ci reprezintă doar pauza indispensabilă pentru coordonarea imensului instrument de forță de care dispune, de la Shangai până la Weimar.

Că va aștepta poate și apariția vreunui crah internațional, ca moment oportun pentru a intra în acțiune, nu este exclus. Ceeace este însă sigur, este că Rusia Sovietică pregătește intens acțiunea armată, asaltul, pentrucă numai pe acesta se bazează în ofensiva ei

de comunizare a lumii.

2) Tema susţinută de Kathleen Thayer este, că potenţialul de răsboi al unei naţiuni nu depinde de suma globală a potenţialului său uman, ci de aşa numita "rezervă disponibilă", adică de diferenţa între potenţialul muncitor total al unei ţări şi potenţialul muncitor agricol al acelei ţări. Sau "rezerva disponibilă" a unei naţiuni este formată din elementele care servesc în toate celelalte ramuri de activitate, afară de cea alimentară; respectiv în producţia civilă, în producţia de armament şi în armata propriu zisă.

Cum mai toate statele de sub dominaţia comunistă, din Germania Orientală şi până în China sunt de structură agrară, iar unele cu utilaj agricol inadecuat, autorul deduce că "rezerva disponibilă" a Orientului, este mai mică decât a Occidentului, şi ca atare îngrijorarea Apusului faţă de ameninţarea unei invazii răsăritene, nu ar fi suficient de întemeiată. Ajunge la această concluzie, aplicând pentru Occident o medie de 25% pentru agricultură, deci 75% pentru rezerva disponibilă; iar pentru Orient o medie de 65% pentru agricultură, deci 35% pentru rezerva disponibilă. In acest mod calculând ar rezulta într'adevăr că Occidentul depăşeşte Orientul în "rezervă disponibilă" cu cca. 7o de milioane oameni.

Concluzia desigur ar trebui să ne bucure.

Dar examinând problema mai atent, se pare că autorul calculează greşit. Potenţialul muncitor total al unei ţări, potenţialul activ, reprezintă cam 5o% din populaţia acelei ţări.

Din acest potenţial activ, o cotă oarecare este ocupat în producţia agricolă, este fixat, adică este inutilizabil pentru potenţialul de răsboi, întrucât după cum spune autorul, acest potenţial agricol, trebue să asigure întreţinerea alimentară, hrana, pentru tot potenţialul de răsboi. Până aici suntem de acord.

Autorul greşeşte însă acolo unde "fixează" <u>întregul potenţial agricol</u>, independent de structura economică a unei ţări. Ori nu este aşa. In statele cu structură agrară, în afară de potenţialul agricol "fix", care produce ceeace e strict necesar pentru consumul intern, mai este un potenţial agricol "disponibil", care în timp de pace serveşte producţia alimentară pentru export, iar în timp de răsboi merge pe front. Aşa că "rezerva disponibilă" a Orientului, nu e formată numai din ceace nu e agricultor, ci dinpotrivă, în marea ei majoritate este integrată de aceste masse rurale.

Un caz concret, arătat de John Strohm în cartea sa :" Just Tell the Truth ", va lămuri mai mult problema şi va confirma părerea noastră. Este vorba de o fermă colectivă din Rusia Sovietică, vizitată de autor în anul 1946.

John Strohm a găsit pe această fermă 83 familii, cu un total de 436 persoane, din care lucrau efectiv la câmp 136, dintre care 116 erau femei. Ferma trimesese în plus 146 bărbaţi pentru armată şi 12 pentru industria grea.

Rezultă din acest exemplu, că 136 persoane alimentează 436. Cum însă în Rusia Sovietică şi în toate ţările de sub dominaţia sa, jumătate din producţia agricolă este luată de Stat, însemnează că cele 136 persoane, lucrează efectiv pentru 9oo persoane, adică cca. 1 persoană producătoare pentru 6 consumatoare.

Dar cum 3oo persoane ale fermei nu erau muncitori -copii şi

bătrâni- înseamnă că 1 muncitor agricol produce efectiv hrana pentru 3 muncitori din "rezerva disponibilă". Sau cota agricolă "fixă" în Rusia Sovietică nu e de 65%, ci de 25%, ca în Occident, iar rezerva disponibilă nu e de 35%, ci de 75% din potenţialul muncitor total.

Şi aceste cote sunt realităţi şi trebuesc înţelese ca atare, întrucât, Statele afectate de comunism, deşi lipsite de un utilaj agricol modern, au însă consumul alimentar pe cap de om enorm de redus, prin raţionalizare forţată, faţă de consumul alimentar al muncitorului occidental.

Utilizând cotele reale mai sus stabilite, situaţia se schimbă radical. Rezerva disponibilă a blocului comunist în raport cu Occidentul se transformă din deficitară, în excedentară; Orientul depăşeşte Occidentul cu 75 milioane oameni.

In plus, Kathleen Thayer a uitat să adauge că în regimul comunist, muncitorul lucrează minimum 7o ore săptămânal şi fără greve, pe când în cel democratic, maximum 48 ore. Acest excedent de orariu echivalează cu un excedent de încă 65 milioane de muncitori. Incât privit astfel, excedentul rezervei disponibile a spaţiului comunist în raport cu Occidentul, ajunge la 14o milioane oameni.

Şi încă, în momente excepţionale cum sunt cele actuale, regimul comunist foloseşte pentru rezerva disponibilă, atât elementele minore, dela 14 ani în sus, cât şi pe cei trecuţi de 45 de ani, până la 6o ani; la rezerva disponibilă trebue deci adăogat : 4 contigente de minori şi cca. 15 contigente de miliţieni. Aceasta înseamnă încă 7o milioane în plus, adică excedentul rezervei disponibile a ţărilor comuniste, faţă de democraţii, se ridică la 21o milioane oameni.

Notând pe de altă parte, că cca. 1o% din elementele rezervei disponibile a Occidentului sunt neproductive, nu prestează o muncă efectivă -categoriile comercianţi, bancheri, rentieri, etc- însemnează că rezerva disponibilă a Occidentului este efectiv mai mică cu cca. 2o milioane oameni. In acest caz, diferenţa între Orient şi Occident creşte cu cca. 2o milioane în favoarea Orientului.

Deci, ca rezultat final, Orientul comunist dispune, în raport cu Occidentul democrat, de un excedent de rezervă disponibilă de 23o milioane oameni.

Aceasta este realitatea estimată conform condiţiilor de pe teren; nici subestimată, nici supraestimată.

In faţa noilor cifre, găsim că îngrijorarea Occidentului faţă de perspectivele din Răsărit, este pe deplin întemeiată; blocul comunist dispune de un mare potenţial uman.

Ştiut este apoi, că la acest potenţial uman se adaugă şi un enorm potenţial în materii prime; precum şi un destul de desvoltat parc industrial.

Condiţii care sunt necesare şi oarecum suficiente, pentru pregătirea unei ciocniri de proporţii mari.

Ceace şi fac ruşii; nu de-acum, ci de 22 de ani, fără întrerupere; încă din 193o.

Grigore Arbore

Exemple vii

Madridul în frunte

* * * * * * * * * * * * *

In interval numai de două luni, comunitatea românească din Madrid, unită și dinamică, a desfășurat o activitate care, pentru lupta de eliberare a Neamului nostru, reprezintă un exemplu strălucit, vrednic de lăudat și bun de urmat, de întreg exilul românesc: Acestea sunt fapte, sunt roade; nu vorbe, nici intrigă și nici desbinare.

Iată rezumativ rezultatele Madridului :

1) <u>Sărbătorirea zilei de 1o Mai.</u>

S'a oficiat tradiționalul Te-Deum, la care au luat parte următoarele personalități române și străine :

S.S.Monseniorul J.C.Kirk, președintele Misiunei Catolice Române în Europa; A.S.R.Principele Nicolae al României cu Principesa Ioana; D.Ministru N.Dimitrescu; D.Președinte al Comunității,George Demetrescu și toată colonia românească aflătoare în Madrid.

Au asistat la sărbătorire, următoarele personalități străine: Mareșalul Ureta; Ambasadorul Peru-ului; Ambasadorul Spaniei în Brazilia și Marchiza de Prat y Nantouillet; Generalul Beigbeder, fost ministru al Afacerilor Străine spaniol; Domnii Juan de Cárdenas,Ambasador și Director al Școalei Diplomatice; Ambasadorul Marchiz de Barzanallana cu D-na; Ambasadorul Marchiz de Ayeinena și Ambasadorul Marchiz de Rialp, toți Ambasadori ai Spaniei; D. Cleon Syndica, Ministrul Greciei; Ministrul Poloniei și Contesa Potocky; Ministrul Jugoslaviei și D-na Lukowicz; Dr. Cieker, fost Ministru al Slovaciei; Ministrul croat Dr. Ilic; D. Dragicevic, fost însărcinat cu Afaceri al Croației; D. Szumlakowski, fost Ministru al Poloniei; D. Elloy Bouillon; Marchiz de Selva Alegre, Decanul Facultătii de Litere și Filozofie din Madrid; D. Consul General Luis Beneyto cu D-na; R.P. Santiago Morillo; R.P. Amalio Orduna; Primul Secretar al Ambasadei Frantei si Marchiza de Pamplonne; Primul Secretar al Ambasadei Belgiei cu D-na; Consul General al Bulgariei Sismanoff; D. Dimanoff, fost Consul General al Bulgariei; Prof. Univ. polonez Deryng; D. Quiroga, Director al Politicei Europei în Ministerul de Afaceri Străine al Spaniei; Părintele Capelan al O.C.A.U.-ului; Colonel Pusic; R.P. Branco Maric; D. Paolo Demi, etc

2) <u>Scrisoare de mulțumire.</u>

Madrid, 5-V-52

Ministrul Afacerilor Străine,
D-lui George Demetrescu
Președintele Comunității Române
din Spania

Domnule Președinte,

Vă confirm primirea scrisorii pe care D-voastră ca Președinte al Comunității Române din Spania și D-nii Stelian Popescu, I. Protopopescu, V. Iasinschi și Nicolae Dimitrescu mi-o adresați, cu

data de 4 Mai curent, şi vă mulţumesc mult pentru amabilele fraze pe care le închinaţi declaraţiilor mele făcute Directorului agenţiei "United Press" din Cairo, cu prilejul călătoriei mele în Ţările arabe, în concordanţă acestea cu cele făcute şi în alte ocazii, cu privire la popoarele care suferă îndărătul cortinei de fier.

Imi produce o mare mulţumire să văd cum personalităţi atât de ilustre ştiu să aprecieze apărarea făcută de Spania, în orice ocazie i-se prezintă, a valorilor eterne ale civilizaţiei noastre comune. Mă folosesc de acest prilej, Domnule Presedinte, pentru a vă reînoi, ca şi celorlalti distinşi semnatari ai numitei scrisori, asigurarea consideratiunii mele celei mai distinse.

(ss) Martin Artajo

Aceste linii sunt răspunsul la scrisoarea de mulţumire adresată de Comunitatea Românilor din Spania Generalisimului Franco şi D-lui Martin Artajo, Ministrul de Externe al Spaniei, pentru atitudinea înţelegătoare şi frăţească, pe care Spania în mod oficial a manifestat-o faţă de marea tragedie prin care trece Neamul românesc.

3) Sărbătorirea poetului Aron Cotruş.

Marele poet Aron Cotruş a împlinit 60 de ani.

Comunitatea românească din Madrid, a înţeles să sărbătorească după cum se cuvine pe acest strălucit reprezentant al spiritualităţii româneşti. Au aderat la această mare sărbătorire zeci de instituţii româneşti patriotice, ştiinţifice şi culturale din mai toate ţările lumii libere, precum şi sute de personalităţi române şi străine, conştiente de valoarea marelui poet.

Sărbătorirea a avut loc în ziua de 14 Iunie curent, în aula mare a Institutului de Cultură Hispanică din Madrid, în faţa unui foarte numeros public, cuprinzând personalităţile cele mai importante ale lumii literelor şi culturii spaniole.

In asistenţă s'au remarcat printre cele aproape 200 de personalităţi, următorii: D. Alfredo Sánchez Bella, director al Institutului de Cultură Hispanică; ministrul mexican, Rodolfo Reyes Ochoa; marele pictor Daniel Vázquez Diaz, membro al Academiei San Fernando; celebrul pianist José Cubiles, membru al Academiei San Fernando; profesorii universitari: José Camon Aznar, Joaquin de Entrebasaguas, Guillermo Diaz Paja, Juan Beneyto Pérez; D. Luis Beneyto y Marty, fost consul general al Spaniei în România, cu D-na; Julian Pemartin director al Institutului National al Cărtii Spaniole; Antonio de Miguel, directorul ziarului Informaciones din Madrid; Patricio Gonzales de Canales, fost Director general al Propagandei; poeţii Adriano Mateo, Demetrio Castro Villacañas, Eugenio Serrano, Rafael Morales, Montesinos, José Antonio Medrano, Pérez Creus, etc. Insărcinatul cu Afaceri al Columbiei, marele poet Eduardo Carranza; cunoscutii scriitori Ricardo Majo Framis cu D-na, José Maria Sanchez Silva, Santiago Camarasa, director al Agenţiei Internaţionale de Presă din Madrid; filosofii José Luis Aranguren şi Jesus Sainz Maspule, redactor-sef al revistei "Mundo" din Madrid; Manuel Sanchez, critic literar şi artistic cu D-na; Navas, redactorul Agenţiei "EFE"; un mare număr de ataşaţi de presă şi culturali din Europa, America Latină şi U.S.A. Apoi, D-nii Szumlacowski, fost Ministru al

Poloniei, José Cieker, fost ministru al Slovaciei, Draguicewic, fost ministru al Croației, Ilic, ministru și poet croat, colonel Pusic, R.P. Branco Marić, Lucowic, reprezentant al regelui Petru, baronii von Wedel, Jean Beroulet, Marchizul de Mulhacen cu D-na, D-ra Agnes Jesse, baroneasa de Granet, etc.

Au asistat în plus numeroși reprezentanți ai presei spaniole și străine și ai agențiilor de presă străină. Printre aceștia remarcăm pe D-nii Cesar A. Gullino, director al Agenției "Stefani" și Saporiti, corespondentul pentru Spania a lui Time Magazine.

Sărbătorirea poetului Aron Cotruș s'a bucurat de un deosebit răsunet și în presa spaniolă. Au fost publicate în toată presa numeroase articole, cronici, etc. asupra sărbătoririi, a operii poetului român și a personalității sale.

4) Congresul internațional euharistic.

In luna Iunie a avut loc la Barcelona al 35-lea Congres International Euharistic, la care au luat parte 11 cardinali, 4oo Arhiepiscopi si Episcopi, câteva mii de preoți, 5oo.ooo de pelerini veniți din toate colțurile lumii si peste 5oo.ooo participanți veniți din întreaga Spanie.

La acest Congres, România a fost bine și demn reprezentată bucurându-se de onoruri excepționale. Numele de Român și tricolorul românesc au fost la loc de cinste.

Reprezentanța românească era alcătuită din:

Madrid: D.ministru Nicolae Dimitrescu, S.S. Alexandru Mircea, D. Consul general Luis Beneyto cu D-na, D-na si D. Aron Cotrus, D. Vasile Iasinschi, D-na si D. Traian Popescu, D-na Maria Droc Popovici căpitan Valter Popan si D. Corneliu Rotaru.

Barcelona: D-rele Angeles si Conchita Matas, D-nii José si Juan Matas, D-na Maria Bucur si N. Rosca, maicile Consolata si Maria.

Roma: Sfintiile Lor părinții Gheorghe Cosma si Mărgineanu, pictorul Eugen Drăgutescu, folcloristul Petru Iroae si D-na Vărzaru.

Buenos Aires: D. Grigore Manoilescu, fost Ministru, ca reprezentant al Românilor din America de Sud.

Paris: Sfintiile Lor părinții Octavian Bârlea si Gherman, Prof. Octavian Vuia, A Cerbu si G. Stefănescu.

In procesiunea de închidere a Congresului, delegația română a avut onoarea să fie așezată în frunte.

In timpul slujbelor, din ziua destinată păcii în lume, delegația română a fost invitată lângă altar, și s'a citit la microfon următorul manifest, adresat de români masei de congresiști :

" România răstignită"

" Intre popoarele din Estul Europei care suferă cea mai cum-"plită sclavie a tiraniei comuniste, amintiți-vă de România.

" Ea își poartă crucea calvarului sub apăsarea comunismului "ateu. Valorile civilizației creștine sunt sistematic nimicite; orice"manifestare a spiritului e înăbușită, religia batjocorită, suflе-"tele tinere pervertite printr'o intensă propagandă ateistă,Biserica "crunt prigonită, păstorii ei oprimați, întemnițați si omorâți.

" Niciun mijloc nu e cruțat pentru a smulge din suflet Icoa-"na Sfântă a lui Isus Christos.

" Libertățile spirituale și fizice sunt desființate prin te-

roare, prin foame, prin muncă forțată, prin deportări în masă și prin "tot ce iscusința diabolică a putut născoci.

" Scopurile comuniste urmăresc să reducă omenirea la o masă "amorfă de sclavi fără credință, fără Dumnezeu.

" Dacă acest Congres a putut să aibă loc aici, dacă delegații "din toată lumea pot vorbi și gândi liber, dacă se poate discuta "și înălța rugăciuni lui Dumnezeu, e pentrucă mila Lui a salvat o "parte din omenire de prăpădul ateismului marxist.

" Din recunoștiință față de Dumnezeu și din spirit de soli- "daritate creștină, să nu dăm uitării pe frații noștri cari îndură "suferința, rezistând la opresiunea comunistă. Conștiința noastră "să nu obosească până ce țările subjugate nu se vor salva de sub "stăpânirea comunismului.

" Rugându-vă și luptând pentru dreptatea lor, apărați viito- rul copiilor voștri și așezarea creștină a lumii.

" Apărați dreptul de viață liberă a României, care din înce- putul ei a fost fortăreață a creștinismului.

" Așa să ne unim sentimentelor exprimate de Sfântul Părinte "Papa Pius XII în scrisoarea trimisă Episcopilor, Clerului și Popo- "rului român, în care spune:

"Pentru Noi și pentru toți cei cari pot cunoaște adevărul "și-și pot spune liberi cuvântul, voi păreți a reînvia strălucirile Bisericii primare; și deaceea Noi, care nutrim față de poporul Vos- tru sentimente părintești și învăluim în deosebită dragoste pe aceia ""care suferă prigoniri pentru dreptate"(Mat.V,lo), am vrea să să- "rutăm lanțurile celor, pe nedrept întemnițați, ce plâng și se în- tristează pentru atacurile împotriva religiunii, pentru sfintele instituții ruinate, pentru mântuirea veșnică a popoarelor, ajunse "în primejdie, mai mult decât pentru suferințele proprii și pentru "libertatea lor pierdută."

* * * * * * * * * *

Cum văd străinii situația din România.

In cele ce urmează, redăm un pasagiu dintr'o dare de seamă asupra stărilor de lucruri din țară, după publicația engleză "Intelligence Digest" Nº162 din Mai 1952 :

In afară de cei interesați, majoritatea poporului este ostilă regimului. Rezistența activă însă, sau vreo mișcare subterană evidentă, este redusă, cu excepția aceleia a unui singur grup. Partidele vechi sunt moarte și nu mai au aderență în popor.

Singura mișcare subterană din România este Garda de fier - organizație fascistă - care recunoaște conducerea lui Horia Sima, actualmente exilat în Germania. Este greu de spus cum operează în momentul de față. Se văd însă inscripțiile ei pe ziduri și străzi. Deși sunt înlăturate în fiecare zi, apar în alte locuri în timpul nopții. Garda de fier distribue manifeste bine scrise și bine tipărite, care circulă în toată țara. Le poți găsi sub uși, în cutiile de scrisori și în interiorul gazetelor comuniste. Observatorul nostru a primit două, în timpul șederii sale la București. Una a fost vârâtă noaptea, pe sub ușa camerii de hotel; un alt manifest i-a fost pus în buzunarul pardesiului, după căderea nopții, când se plimba afară.

* * * * * * * * * *

A R O N C O T R U Ș

Aron Cotruș, omul de criță cu suflet de pădure, a împlinit 6o de ani.

E vârsta la care trupul și spiritul își cer drepturile: odihnă, liniște, nezdruncin. El însă, bard veșnic tânăr al suferințelor neamului, neobosit și aprig apărător al geniului poporului românesc, n'a înțeles să capituleze. Își simte prezența necesară în rândurile luptătorilor pentru mai binele Patriei, acum mai mult ca oricând, acum când o vorbă e piatră de temelie, un gest e act de eroism, o atitudine e un simbol.

Citind ultima operă poetică a marelui Cotruș, operă de exil, operă de luptă, îți poți da seama de imensa dragoste de Țară și neam ce sălășluiește în fundul ființei lui.

Poezia cotrusiană, aspră ca o coaje de copac, pătrunzătoare ca un ghimpe, e în acelaș timp mângâietoare și înălțătoare.

Puțini sunt poeții ce se pot mândri cu asemenea calități, și mai ales, puține sunt popoarele ce se pot mândri cu asemenea poeți.

In poezia marelui Cotruș, te simți copleșit de sentimente profunde, persistente, adesea contradictorii, dar totdeauna mărețe. Simți cum ți se umple sufletul și ochii de lacrimi; auzi aievea gemetele martirilor și eroilor; te sbați și te regăsesti tu însuți în suferințele neamului; dar în acelaș timp, ai ca o tresărire de nădejde și de încredere în viitor. Aron Cotrus scrâșneste pentru tine, asudă cu cei în desnădejde, plânge soarta întregului neam, dar nu-și pierde credința în învierea lui. E sabie de foc, e stâncă neclintită, e neamul în eternitate...

Svâcneste în el seva cea mai pură a rasei noastre: amestec fericit de inteligență, talent și caracter. Poezia cotrusiană poartă în forma ei străfulgerările floretei, vivacitatea omului de acțiune, sclipirile gândului în continuă frământare. Și totuș, nimic nu-i mai liric, mai duios, mai mângâietor ca frazele astea svârlite ca bolovanii, usturătoare ca niște așchii de piatră cioplită...Acolo unde te aștepți mai puțin, acolo găsesti imaginea cea mai justă, cea mai pură, echilibrată par'că pe-o muche de cuțit, dar inebranlabilă, superbă, definitivă, ca o dogmă.Deaceea, am putea spune că în arta marelui poet, există un mister cotrușian: misterul armoniei dintre formă și conținut, încoronat de o originalitate de expresie inegalabilă și inimitabilă. Aron Cotrus este fără îndoială cel mai mare poet român de peste hotare. E o mândrie a neamului nostru și-un simbol al generației noastre.

Cu ocazia celor 6o de ani "DACIA" trimite marelui poet urările sale de bine și noroc.

F.B.

B I L A N Ț
* * * * * * * *

Pentru orice grupare politică sau de orice altă natură, jubileul de 25 de ani dela înființare, ar constitui un prilej de desfătare, de discursuri și banchete.

Pentru Mișcarea Legionară e o tăcută și pioasă trecere în revistă a suferințelor, a prigoanelor și a pierderilor îndurate ; e o aducere aminte a titanicei lupte întreprinsă acum un sfert de veac de Corneliu Zelea Codreanu, în mijlocul unei lumi neînțelegătoare și pentru salvarea căreia trebuia spirit nou, energii noi, credință și forță de sacrificiu.

Mișcarea Legionară din primele timpuri, sub înrâurirea binefăcătoare a geniului Căpitanului, a știut să imprime vieții românești un ritm creator și să deștepte în popor adormitele-i virtuți ancestrale. Dând la o parte procedeele curente ale epocei, s'a avântat pe drumuri noi, cu totul necunoscute tradiționalelor concepții ale unei democrații rău înțeleasă și rău aplicată. Neînfricată, Mișcarea Legionară, a rupt cu acest trecut înjositor, punând poporul român în fața unor noi idealuri. Diferențele nu mai erau strict formale, ci de structură și acțiune, săpând un șanț profund între vechiul sistem politician și noua dinamică legionară. Națiunea nu putea întârzia să nu constate aceste diferențe ce stabileau superioritatea doctrinei legionare.

De aci ura multora manifestată contra Legiunei, soldată cu ani de suferință și moartea Căpitanului.

Dar ceeace nu putea distruge nici ura, nici prigoana, nici moartea, era doctrina nouă infiltrată de Căpitan în sufletul poporului român. Sământa nu căzuse pe loc neprielnic. Ca un undelemn binefăcător s'a prelins în suflete, trezind la luptă neamul întreg.

A dat roade și va da mereu, cât va exista viață românească pe pământ.

Din acea clipă viitorul poporului român s'a conturat sub semnul Gărzii de fier. Toate încercările de distrugere a acestei tendințe n'au făcut și nu fac decât să întârzie un pic, dar nu să împiedice, realizarea României legionare.

Numai orbii pot spune că nu văd mersul vremii.

Numai surzii pot susține că nu aud chemarea viitorului.

Azi, după 25 de ani de batjocoritoare prigoane și pierderi incalculabile de forțe, Mișcarea Legionară se găsește intactă, neînfrântă, mereu pe poziție, pe aceeaș poziție de înalt patriotism ca totdeauna, gata să dée pentru Țară noi probe de sacrificiu.

Nimic n'a clintit-o din temeliile-i înfipte în spiritualitatea neamului românesc.

Vitalitatea ei pare un miracol.

In realitate nu-i decât un simplu adevăr istoric, deoarece linia de conduită a Mișcării se confundă cu aspirațiile întregului neam.

Mișcarea Legionară e însuși neamul; e geamătul lui de sufe-

rință și strigătul lui de victorie.

Mișcarea Legionară e viitorul României.

Deaceea, orice infamie s'ar întrebuința contra ei, n'o va putea niciodată distruge.

Dela Căpitan la Horia Sima, un șir neîntrerupt de victorii morale jalonează drumul Legiunei, stabilindu-i indestructibilitatea.

In clipa de față, în mijlocul unei lumi sdruncinate, nehotărâte și lașe, Mișcarea Legionară se afirmă, din ce în ce mai puternic, ca singura organizație capabilă să înfrunte comunismul.

Numai ea posedă spiritualitatea necesară; numai ea nu se lasă intimidată, nici derutată de metodele kremliniene; numai ea posedă curajul și dinamismul necesar unei încleștări cu colosul roșu.

Din Carpați și Delta Dunării, până în cele mai depărtate colțuri ale lumii, Mișcarea Legionară e prezentă.

Dela lupta clandestină cu sbirii și vânduții din Țară, până la lupta deschisă cu agenții, inconstienții și vânduții din lumea întreagă, Mișcarea Legionară e prezentă.

In Universități, în uzine, în industrii și comerț, în artă și litere, în științe și ziaristică, în toate ramurile de activitate, Mișcarea Legionară e prezentă.

In plus, prin "Frontul Libertății", Mișcarea Legionară a înțeles să-și afirme nu numai prezența în lupta contra comunismului, dar să stabilească în acelaș timp, gradul de responsabilitate pe care și-l asumă în această luptă.

După 25 de ani de răbdare și neclintită încredere în concepția de viață și de luptă a marelui vizionar și om politic român Corneliu Zelea Codreanu, Mișcarea Legionară se vede azi confirmată în toate afirmațiile ei.

Din tenebrele dispreţului colectiv, apare ca o lumină, ca o speranță de viitor și de victorie, în jurul căreia va trebui să se adune tot ce neamul românesc are mai curat, mai sincer, mai viteaz.

E singura forță care știe ce vrea, știe unde merge, știe cum trebuie să învingă.

E singura forță creatoare, dinamică.

E singura forță care nu poate fi înfrântă.

Sacrificiile supreme acceptate martiric de Legiune n'au fost zadarnice. Dela Căpitan la ultimul legionar căzut, cu toții sunt lângă noi, formând armata nevăzută a Mișcării, suflu de viață eternă ce anima pe fiecare dintre noi.

Azi, în al 25-lea an de existență, bilanțul Mișcării Legionare se soldează cu o sdrobitoare victorie spirituală asupra vicisitudinilor vremii și răutăților omenești.

La capătul acestui drum lung și greu, nu ne poate aștepta decât :

BIRUINȚA.

Dr. Radu Buzdugan

EDITURA
****

CARTEA PRIBEGIEI
****

Cărți ce vor apare în 1952

DOMNIȚA ILEANA: Viața Reîncepe (versiunea românească a cărții "I live again")
D.C.AMZAR: România In Linie Dreaptă (esseuri politice)
GH.BUMBEȘTI: Cerul Era Putred (roman)
ARON COTRUȘ: Printre Oamenii In Mers (poeme)
VIRGINIA COTRUȘ: Din Zorile Rămase'n Urmă (povestiri)
Alexandru FRANCU: Esseuri Politice
C.V.GHEORGHIU: Ora 25(orig. în românește)
MIRCEA ELIADE: Amintiri
VINTILĂ HORIA: Ucigașul Teofil (nuvele)
TOADER IORAȘ: Cine Cântă ? (roman)
GRIGORE MANOILESCU: Viața Cuviosului Irimia Valahul
J.N.MANZATTI: Schițe Și Amintiri
VLADIMIR PETROVICI: Oaspete In Jugoslavia (mărturie)
ION PROTOPOPESCU: Probleme De Mâine In România
THEODOR SCORTZESCU: Magie Albă (povestire)
Biografia Culturii Române, îngrijită de Vintilă Horia - Patru volume scrise de douăzeci si cinci de cărturari români în pribegie.
J.N.MANZATTI și GRIGORE MANOILESCU: Carte de Cetire Pentru Mici Și Mari.
PAMFIL ȘEICARU: Portrete

Sub tipar

MIHAIL NICULESCU: Amintiri In Uniformă
AL.BUSUIOCEANU: Breviar De Istoria Literaturii Române.

Adresa Editurii :
Grigore Manoilescu
Valle Hermoso, Sierras de Córdoba
ARGENTINA

CE ESTE LEGIUNEA

****

Legiunea este o organizație întemeiată pe ordine și disciplină.

Legiunea este călăuzită de un naționalism curat, izvorât din nemărginită dragoste de Neam și Țară.

Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale neamului.

Legiunea apără altarele Bisericii pe care dușmanii vor să ni le dărâme.

Legiunea îngenunche înaintea crucilor vitejilor și mucenicilor Neamului.

Legiunea stă scut neclintit în jurul Tronului, din care Voevozi și Regi s'au jertfit pentru apărarea și înălțarea Patriei.

Legiunea vrea să clădească din suflete tari și brațe vânjoase o <u>Țară puternică</u>, o Românie Nouă.

Corneliu Zelea Codreanu

****
******
***